Une page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul X, Nr. 72/73, Mai-Iunie 1963 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

Şi printre voi îmi duc povara
Stropit de râs şi de noroi
Căcí vai de cine-şi pierde ţara
Ca să şi-o ceară dela voi...

OCTAVIAN GOGA

Un glas de aramă

În veci spre cei rămaşi în urmă
Tu Doamne, văzul mieu îndreaptă.

Au trecut 25 de ani dela moartea lui Octavian Goga, dar cât de metalic ne răsună în urechi chemarea sa. Fiindcă a fost un adevărat **vates** — şi dintre cei mai mari — dar şi pentrucă patria se găseşte cufundată într'un noian de desnădejde asemănător cu acela care a umbrit debutul său poetic, versurile sale sunt azi atât de răscolitoare.

Când în Mai 1938 duceam la groapă pe omul învins, sub cerul îmbrobonat de cumplite prevestiri, ni se părea desigur că încheiasem un dublu capitol, literar şi politic. Pentru teoreticienii pripiţi ai anilor 30 „cântarea pătimirii noastre" era depăşită; ea confirma, pare-se, caducitatea poeziei agórale. Şi poate vina nu e a nimănui, fără doar a giganticei noastre victorii din 1919. Realizarea visului în care gemeau „robiile de veacuri" demodase peste noapte „cuvântul strigărilor noastre". Capete uituce, scăldate în soarele împlinirilor, nu mai ştiam că ursita poate fi „meşteră". O poezie ca „Noi" căpătase valoare de document după triumful a toate îmbătător dela Alba Iulia. Noile generaţii cel puţin, n'o mai puteau înţelege fără o explicaţie amănunţită. Trecură doar trei ani şi ne-am găsit iarăşi „cu fruntea 'n ţărână". Am aflat că suntem doar „drumeţii piticelor vremi". Contemplând, cu sufletul răvăşit, medalia spartă în bucăţi a României Mari ne-am dat seama ce însemnează „tăinuita jale a visurilor sfărâmate". Atunci am învăţat **Oltul** pe dinfară. Şi din acel moment Goga nu ne-a mai părăsit.

Acasă a rămas să legene „durerea unui neam ce-aşteaptă demult o dreaptă săbătoare" iar pe noi — „bieţi nebuni orbiţi de-o stea" — ne-a însoţit pe căile pribegiei. Cu ochi despecetluiţi am descoperit că ceeace gândim, plângem şi sperăm a fost spus şi scris demult. Ca într'o nuvelă de H. G. Wells am întors înapoi maşinăria timpului. Iată-ne iar la începutul acestui secol, împreună cu „Nic. Otavă", arşi de nostalgii şi înfierbântaţi de revolte. (Zâmbetul condescendent al esteţilor s'a năruit, cenuşă albă, ca o horbotă putredă căreia îi dai un bobârnac). În sunetele aromitoare ale unei „vecernii domoale" ne gândim, ca „feciorul lui Iosif preotul", că am fost „răpuşi de-un gând nebun pe semne". Şi ne întrebăm de-n'ar fi fost mai bine „să fi rămas feciori la plug" alături de cei „osândiţi să plângă şi să tacă". Noi am vrut însă altă hirotonire decât cea a resemnării şi deaceea ne-am „mutat în altă ţară".

Aniversarea lui Goga nu va fi populară, nici în ţară şi poate nici în străinătate. Şi e logic să fie aşa: veneticii de toate încrângăturile îşi au idolii lor. Iar onorarea adormitului dela Ciucea e un act sacral. Căci numai pentru noi — „cei de-o lege cu pământul" — a formulat el această artă poetică asupra căreia ţine priveghi „oastea nevăzută" a strămoşilor:

Căci se stinge glasul şi se frânge struna
Când în goana vieţii nu-ţi mai fi cu mine...

Lecţie actuală, căci poezia „Voi veniţi cu mine" e scrisă în 1913 — ne spune O. C. Tăslăuanu în **Amintiri dela „Luceafărul"** — după ce poetul colindase Apusul. Sufletul său însă, ţipar sglobiu, alunecase nepăsător prin toate peisajele:

Şi'n jur de mine urlă Babilonul,
Eu mă visez în sat la noi acasă..

Unde se mai vede că pentru a explica evocarea halucinantă a patriei, sub cer străin, nu avem nevoie de Heidegger — Goga ne ajunge.

E momentul să recunoaştem că s'a facut prea puţin pentru studierea unei opere viguroase. Şi ce răsplată împărătească ar primi lingvistul sociolog pentru truda sa. La nimeni altul — nici chiar la Eminescu — nu va găsi cuvinte încărcate de atâta hieratism. Când Goga scrie **neam, strămoşi, ţarină**, condeiul său mirue iar glasul său sună a psaltichie. În versurile sale ramele timpului omenesc sunt rupte, istoria e deschisă către ieri şi mâine, iar comunitatea de aspiraţii şi desnădejde se întinde, lagună liniştită, peste barierele şterse ca pragurile de nisip. Când poetul declară:

Aţi murit cu toţii ca să-mi daţi viaţă,
Morţi fără de moarte, voi veniţi cu mine

el stabileşte între noi şi oasele albe o legătură afectuoasă care disolvă macabrul.

Daca amintim numerele omagiale din „Gândirea" (1932) din „Cele trei Crişuri" (1938), un studiu al lui O. Papadima (Rev. Fund. Reg. 1942), un altul al lui P. Soldati (Craiova 1939) şi două articole ocazionale de Cl. Isopescu (Rassegna Italo-Romena 1941; Meridiano di Roma 1941) am trecut în revistă bibliografia poetului. În ultimii ani nu cunosc decât o frumoasă prezentare a profesorului T. Onciulescu (Follore 1956). Şi pretextele care ar uşura ancorarea lui Goga în spiritualitatea europeană nu lipsesc; mă gândesc în special la afinităţile sale cu literele italiene pe care le cunoştea temeinic. Traducător din Ada Negri, s'ar fi inspirat pare-se — e cel puţin părerea profesorului Gino Lupi — din Carducci (**Oltul: Alle Fonti di Clitunno**) şi din D'Annunzio (**Meşterul Manole: Gioconda**).

Porunci şi mustrări, venite de dincolo de mormânt — se cuvenea să le amintim azi. Cine ştie, poate ele ne vor ajuta să ne săltăm moralul şi portul pentru a ne apropia cât de cât de măreţia unui suflet fără pereche.

E. L.

MEMENTO

(Extras dintr'un studiu de R. Cosyns Verhaegen)
Lupta de stradă:

1. Compunerea unei grupări de atac:

In principiu, o asemenea grupare este alcătuită din trei grupe, fiecare grupă a 8 până la 12 oameni.

a) Prima grupă este aceea care execută atacul şi este dotată cu armament anticar uşor (portativ) şi cu pistoale-mitralieră.

b) Grupa a 2-a este grupă de curăţire (dotată cu pistoale şi cu grenade).

c) Grupa a 3-a asigură protecţia şi este dotată cu o puşcă-mitralieră, cel puţin.

2. Principii generale asupra luptei de stradă:

„Acel care reuşeşte să-şi asigure stăpânirea etajelor superioare şi a acoperişurilor, este stăpânul străzii."

Mişcările de debordare spre străzile laterale sunt la baza luptei de stradă.

In atac, acel care înaintează are tot interesul să se strecoare pe partea dreaptă a străzii. Invers, apărătorul trebue să-şi plaseze armamentul anticar (uşor) pe partea stângă a străzii, ca măsură de protecţie.

In lupta de stradă, dusă pe cartiere, o operaţiune se descompune în acţiuni separate, egale în număr cu numărul străzilor sau blocurilor de locuit ale cartierului respectiv. Toate obiectivele fiind limitate, nu trebue să se treacă la o nouă acţiune până ce nu s'a terminat curăţirea unei străzi sau a unui grup de imobile.

La aceeaşi acţiune pot participa mai multe gurpări de atac. In a cest caz, acţiunea este coordonată de un singur şef.

3. Repartiţia misiunilor între diferitele grupe ale aceleiaşi grupări.

a) Grupul de atac: distruge elementele inamice care ocupă strada. Obiectivele principale

(urmare în pag. 2)

Având în frunte pe E. S. Episcopul Dr. Vasile Cristea, la procesiunea „Corpus Christi" din ziua de 13 Iunie a. c. la München a participat şi un impunător grup românesc, membrii grupului purtând cu toţii frumoase costume naţionale.

An der Spitze einer 36 Personen starken rumänischen Gruppe (in Volkstracht), nahm S. E. Dr. Vasile Cristea, Bischof von Lebedo und Seelsorger der rumänischen Katholiken im Exil, am 13. Juni d. J., an der Fronleichnamsprozession in München teil.

Despre ce este vorba?

Este foarte posibil ca în disputa lor „ideologică" cu Rușii, Chinezii să marcheze puncte şi să obţină chiar unele succese. Marxiştii chinezi, mari meşteri în întinderea vârşelor, după gălamoz şi şmotreală, vor cere, ca preţ al restabilirii „unităţii monolitice", debarcarea lui Cruşciov. Alte succese, de altă natură, nu pot spera deocamdată, fiind prea slabi şi prea vulnerabili pe plan militar.

Comuniştii „români" vor probabil să preîntâmpine evenimentul de pe poziţii de frondă. Purtătorii de cuvânt ai opoziţiei reperiste sunt Alexandru „Bîrlădeanu" şi Gheorge „Gaston Marin". Nici unul din ei nu este român. Tocmai-mi-te din această pricină, ziare occidentale, aparţinând aceluiaş clan şi aflate în serviciul capitalismului apatrid, i-au prezentat pe ambii drept apărători ai independenţei şi suveranităţii noastre naţionale. De fapt, ei apără „planul", industrializarea excesivă şi alte „realizări" făcute pe spinarea ţărănimei române, temelie a ţării şi substanţă a neamului. Pentru noi, între comunismul moscovit şi cel chinez deosebire nu este, nici una. Dacă alţi conducători reperişti, alţii decât Bîrlădeanu şi Gaston Marin, vor descoperi înfine că sunt în primul rând români, să dovedească aceasta printr'o singură măsură: să decreteze desfiinţarea colectivizării agricole şi să scoată satele de sub teroarea diverşilor responsabili. Aceasta ar fi într'adevăr manifestare de independenţă şi de suveranitate.

STINDARDUL

Noi şi Rușii în 1963

Unor oameni cu zestrea noastră sufletească — în care găsim temei şi făgăduială — nişte libelule care au fluturat pe deasupra culturii ca pe oglinda heleşteului, s'au apucat să le arate pilde ale luptei pentru libertate... în Rusia! Auzi Dumneata, să-i inviţi pe străinepoţii lui Dromichaites să ia pulsul unor agitatori ca Evtuşenco & Co., care colcăie în vulgaritate şi tertipuri. Dacă admitem ca nişte bancheri stângişti să se sclifosească pentru orice sughiţ sovietic nu suferim însă îndemnul de a ne îndulşoşa pentru soarta lui Esenin ori Majakovski. În faţa Rusiei — „hidră cu milioane de capete" cum o numea Aron Cotruş — noi rămânem de piatră. Avem a plânge prea mulţi martiri pentru a vărsa o singură lacrimă, **fie şi pentru Pasternak.** Eliberarea vecinilor noştri la ei acasă va începe să intereseze destinul nostru numai din momentul când vor fi pierdut voluptatea de a ne asupri. Nu avem niciun semn că cei scăpaţi din lagărele staliniste — pentru care s'au pus în mişcare atâtea caterinci în sens unic — ar dezavua politica imperială a Maicii Rusii. Avem însă prea multe dovezi despre adeziunea emigraţilor „albi" pentru a nu rămâne în stare permanentă de veghe.

Berdiaev — precedând cu aproape 20 de ani întoarcerea lui Stravinsky la Moscova — saluta cu căldura mare-rusă victoriile Armatei Roşii (**Au seuil de la nouvelle époque**) şi anula cu un gest toată opera sa de critică a sovietismului. Profesori exilaţi, instalaţi în universităţile americane, distileaza argumentele bolşevice şi le răspândesc în lume sub egida respectabilă a edituriloor din Oxford şi Yale. Un Român lucid nu are voie să deplângă tribulaţiile scriitorilor sovietici şi să ignore totodată că George Vernadsky în a sa **History of Russia** (New Haven 1946) scrie despre „răpirea" Basarabiei de către Români, că trece sub tăcere rolul armatelor noastre în războiul dela 1877 — în care trupele ţariste apar drept singurii „eliberatori ai Balcanilor" — că relatarea evenimentelor de pe frontul răsăritean în primul război mondial reproduce tezele sovietice. Profesorii D. Găzdaru şi G. Nandriş au pus toată greutatea eruditiei lor în ilustrarea celei mai teribile realităţi: de două secole „întâlnirea" dintre noi şi Ruşi a constituit o emoragie permanentă. Stalin ne-a invadat doar de două ori în timp ce ortodocşii săi predecesori s'au năpustit asupra noastră de zece ori. Mai mult, Români orbiţi de patimă ca Milescu, Cantemir şi Bantâş-Kamensky au contribuit la expansiunea şi consolidarea duşmanului nostru de moarte. Să luăm aminte ca nu cumva, inconştient ori de dragul unor exerciţii stilistice, să călcăm pe urmele celor trei Moldoveni nebuni.

Chestiunea exilului ori a nuanţărilor interne e o pură farsă pentru Muscalii de toate culorile; singura realitate serioasă pentru dânşii e grandoarea Maicii Rusii. Pe deasupra tuturor regimurilor îşi dau mâna frăţeşte. Până la proba contrarie nu cunoaştem Ruşi în care să putem avea încredere. Aici stă cumpăna apelor între noi şi ei în 1963 şi, după exemplul lui B. P. Hasdeu, nu-i vom ierta nici în ceasul din urmă.

E. LOZOVAN

„Lupta noastră este astăzi în toiul ei. Ea ne cere să ne însutim sforţările noastre, spre a învinge duşmanul şi greutăţile şi, mai ales, pentru a croi drum nou de lumină şi tărie Neamului Românesc!"

ION ANTONESCU
Mareşal al României

OCTAVIAN GOGA

FĂRĂ ȚARĂ

Eu sunt un om fără de țară,
Un strop de foc purtat de vânt,
Un rob răzleț scăpat din fiară,
Cel mai sărac de pe pământ.
Eu sunt un mag de legea nouă,
Un biet nebun orbit de-o stea,
Ce-am rătăcit să v'aduc vouă,
Poveștile din țara mea.

Eu sunt o lacrimă târzie
Din plânsul unei mii de ani,
Sunt visul care reînvie
La vetrele celor orfani,
Sunt o mustrare călătoare
De pe tărâmuri fără glas,
Și dintr'o lume care moare
Sunt strigătul ce-a mai rămas.

Es sunt oftatul care plânge
Acolo 'n satul meu din deal,
Sunt țipătul muiat în sânge
Al văduvelor din Ardeal.
Sunt solul dragostei s'al urii,
Un visător de biruințI,
Ce port blesteme 'n cerul gurii,
Drept moștenire din părinți.

Eu m'am desprins dintre morminte,
Din cripte umede și reci,
De unde-aducerile-aminte
Țin straje unui gând de veci.
Și cu fiorul care poartă
Pe cei încrezători în fraţi,
V'am plâns la fiecare poartă
Durerea morților uitați.

Azi simt cum noaptea se coboară
Pe dimineața mea de ieri,
Cum cântul meu se înfășoară
În giulgiul veșnicei tăceri...
Și printre voi îmi duc povara
Stropit de râs și de noroi,
Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară dela voi...

SEMNALĂRI

◇ In Editura „Carpații" din Madrid a apărut primul volum din „ISTORIA PARTIDELOR NAȚIONAL, ȚĂRĂNIST și NAȚIONAL ȚĂRĂNIST", al cărui autor este Domnul **Pamfil Șeicaru.** Asupra acestei importante lucrări, foarte documentată și conținând o sumă de amănunte inedite, vom reveni.

◆ «Revue Internationale d'Onomastique» (Editions d'ARTREY, 17 rue de La Rochefoucauld, Paris 9-e), Anul 15, Nr. 2, Iunie 1963, publică un interesant studiu al camaradului nostru de redacție, Domnul **Eugen Lozovan,** lector la Universitatea din Kopenhaga: «Vikings et Valaques au Moyen Age», cu o schiță reprezentând drumurile urmate de Varegi în secolele 10 și 11.

◇ **Petre Ciureanu:** „Lettere inedite di filologi Romeni a Gaston Paris" (B. P. Hasdeu, A. Lambrior și Ov. Deșușianu), 34 pagini, extras din „Bollettino dell'Instituto di Lingue Estere", VI, Genova.

◆ **Gheorghe Costea:** „O punere la punct — Răspunderile lui Traian Boeru în Cazul Iorga-Madgearu", 32 pagini, Madrid 1963.

AFIRMĂRI ROMÂNEȘTI ÎN GERMANIA

In zilele de 29 și 30 Iunie a. c., corul și echipa de dansuri naționale românești din München, ambele organizate și conduse de Părintele Dr. Vasile Zăpârțan, Vicarul General al Misiunii Române Unite din Germania, au participat la „Internationales Trachtenfest 63" din Siegenburg.

La această manifestație populară au participat 25 grupe naționale, cât și grupuri folklorice din diferite centre din Bavaria, toate în costume caracteristice. Apariția grupului românesc, prin frumusețea costumelor și impecabila lui prezentare, a fost salutată cu deosebită simpatie de populația locală.

Deosebit de aceasta, Televiziunea Bavareză a cerut grupului românesc să poseze în fața teleobiectivului pentru înregistrarea cântecului „Sârba'n căruță" de G. Dangă, cântec care a fost foarte viu aplaudat.

Ambele formații au participat și la Festivalul Internațional de folklor, festival care a avut loc la Bad Niederbreisig pe Rin în zilele de 6 și 7 Iulie a. c. De patru ani, consecutiv, grupul românesc participă la acest festival, de fiecare dată în număr și mai mare.

La Bad Niederbreisig au fost 37 națiuni participante, fiecare națiune prezentând echipe bine puse la punct. Totuși, și aci, corul și echipa noastră de dansuri au avut un deosebit succes.

Toate grupurile naționale au defilat, în costumele lor caracteristice, prin fața tribunei oficiale și în aplauzele unui public entuziasmat. Seara, înainte de începerea focurilor de artificii, grupul românesc a oferit Primarului, D. Klein, un disc de muzică populară românească și 2 sticle de vin de Cotnar.

Ambele echipe au participat și la serbările de 1200 ani dela înființarea localității Gräfelfing.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

PRO ANNA

de E. LOZOVAN

De data aceasta îmi voi angaja condeiul întru apărarea Annei Brâncoveanu. Și o voi face cu inimă ușoară mărturisind mai întâi umilit că eu însumi am acuzat-o cu dezinvoltură într'un articol adolescentin publicat în ziarul clasei mele dela „Gh. Lazăr". Nu bat deci **mea culpa** pe pieptul altuia.

Aniversarea lui Goga va readuce desigur în discuție acea imprecație frământată cu jăratec care este „Scrisoare Contesei de Noailles". Text de etică înaltă căci pune problema înstrăinării în limbă și suflet — oh! cât de actuală pentru noi — așa cum numai poetul Oltului putea să o pună. Poem perfect realizat artistic și tocmai de aceea chemând toată prudența cititorului. Dar totuși — iată cuvântul greu de rostit — **gafă**, bazată pe premize nedrepte, pe scăpărarea fulgerătoare a unei indignări, desigur sincere, dar necontrolate.

Și nu e sacrilegiu de a pune lucrurile la punct. Dimpotrivă, admirația noastră pentru Goga va apărea mai curată, căci nu va fi apăsată de umbra vreunei ezitări, iar poezia sa se va libera de o sgură — poate singura — care nu o onorează. Vom face totodată dreptate acelei voci cristaline care, printr'o osmoză misterioasă, a transmis lirismului francez un accent unic, în care ne place să recunoaștem un dar al sufletului românesc.

Mai întâi — „premizele". Nu cunosc „răvașu'n franțuzește" al contesei și nu știu dacă slova sa e „muiată 'n ironie". Un cercetător român dela Paris ar putea foarte ușor găsi și republica textul care a provocat reacția lui Goga. Am discuta atunci în cunoștință de cauză. Iată însă nota poetului: „Într'o scrisoare adresată revistei «Les Annales» contesa de Noailles declară că nu e română și nu cunoaște cătuși de puțin România, în care a fost numai odată în drum spre Constantinopol". Rezumatul pare obiectiv. Desigur poetul ar fi reprodus vreo frază „scandaloasă" din original căci ea i-ar fi justificat teribila invectivă.

Anna, fiica lui Grigore Basarab Brâncoveanu — moștenitor prin adopție al ilustrului nume căci, în realitate, era fiul lui George Dimitrie Bibescu și al lui Zoe Mavrocordat —s'a născut la Paris la 15 noembrie 1876 într'un „hôtel" din Bd. de Latour-Maubourg. Mama sa, Raluca Musurus, era fiica lui Musurus-Pașa, ambasadorul Sublimei Porți la Londra, om de litere, traducător al lui Dante în greceşte. Rămasă orfană de tată la vârsta de 9 ani, se căsătorește în 1897, când avea deci 21 de ani, cu contele Mathieu de Noailles. La București a venit puțin timp după dispariția principelui Brâncoveanu pentru a asista la parastas și reînhumare.

Afirmațiile făcute revistei «Les Annales» sunt confirmate: 1. juridic Anna nu era Românca, 2. înstrăinarea de patria părintelui este reală, dar răspunderea nu este a ei, 3. cunoașterea țării de origine a avut loc în condiții dramatice.

În autobiografia sa **Le livre de ma vie** (Paris, Hachette, 1932) — care i-a inspirat lui Charles du Bos eseul **Le climat du génie** — contesa descrie astfel vizita sa la București:

«Je connus à peine Bucarest, étant tombée malade et privée cruellement de la visite faite par mon frère et ma sœur au parc de Cismejiu, que son lac rendait célèbre... Un matin on me conduisit, bien faible encore et vêtue du noir le plus sévère, au service funèbre, plein d'emphase, qui fut célébré à la mémoire de mon père, dans l'église de Domna-Balasha. Le protocole de la douleur, sur ce sol étranger à ma vie, où pourtant allait rester à jamais mon père endormi, devait nous rejeter dans l'abîme. Au milieu des tentures violettes et argentées, des prières et des lamentations des prêtres, nous sentîmes notre blessure se rouvrir et nos larmes intarissables se répandirent, comme issues d'artères et des veines tranchées. Au sortir de l'église, le calme lentement se refaisait. Je regardais une ville à peu près semblable à une autre, plus coloriée, sur laquelle régnaient un climat et un parfum de l'air étrange, que je divisais sans m'en impregner, et dont le vocabulaire, inscrit sur les bâtiments et les magasins, m'était inconnu.»

Nu voi reproduce **acum** versurile lui Goga — scrise cu 20 de ani înaintea publicării acestor pagini —. Ar fi necinstit, și atât de ușor, să apăsăm balanța indignării în sensul opus căci acea poposire de „o clipă două" a fost înconjurată de „protocolul durerii".

Cât despre pretinsa luare în derâdere a strămoșilor voi aminti doar două fapte. Când după marele război revista «L'Illustration» a publicat un număr festiv consacrat României Mari, alături de alte personalități europene, Anna de Noailles fu prezentă cu o poezie de delicată confesiune: «Le souvenir des aïeux». Instrăinata fără voie venea în mijlocul alor săi. Iată apoi reflecțiile pe care i le inspiră ,în cursul vizitei sale la București, gustarea mămăligii:

«...ce mets sans finesse qui contente le paysan en le rassasiant aurait-il dû me révéler les durs travaux d'une multitude d'humains laborieux et résignés qui, de l'aube à la nuit, usent leurs forces contre la terre et, au sortir du silencieux acharnement, lui sont reconnaissants de la nourriture sommaire qu'elle leur accorde, lui rendent grâce en des chants candides, contemplatifs et fiévreux.»

N. Iorga — cu acel simț al dreptății care este comandamentul suprem al adevăratului istoric — scria următoarele în necrologul poetei:

„Pentru nu știu ce cuvinte spuse într'o clipă de capriciu, smuls idealismului ei de acea amintire a Eladei care e în sufletul oricărui închinător al frumuseței, s'a aruncat împotriva ei, poetă franceză prin toată creșterea pe care o primise, printr'o înstrăinare de copilă de care nu era vinovată, învinuirea că și-a renegat nația. Eu, care am propus și reușit ca Academia Română s'o numere printre membrii ei de onoare, cred cu toată convingerea că între cine cântă mediocru în românește după inspirații total străine și între cine aduce, genial, acordurile misterioase ale sufletului nostru într'una din cele mai mari literaturi ale lumii, e de preferat cu admirație acesta."

Azi noi știm ceeace N. Iorga putea să ignore în 1933. Anume că philohellenismul Annei se explică, mai mult decât prin moștenirea maternă, prin acea rafală purtătoare de spori fecunzi care a suflat asupra debutului ei poetic: „întâlnirea" cu Maurice Barrès. Cum bine remarca ducesa Edmée de la Rochefoucauld „orientalizarea" Brâncovencei se explică prin influența marelui scriitor... naționalist. (v. **Anna de Noailles,** Paris, 1956, éd. univ. p. 46). Cronologia e limpede. Primele volume de versuri ale Annei, **Le cœur innombrable** și **L'ombre des jours,** apăruseră în 1901 și 1902 iar romanul **La nouvelle espérance,** în 1903. Și iată că în 1906, Maurice Barrès publică **Le voyage de Sparte** care poartă dedicația: «j'ai désiré inscrire votre jeune gloire sur la première page». Hotărît lucru asemenea omagiu angaja pe poeta de 30 de ani. De relevat că scriitorul Lorren nu se înșală o clipă asupra originii ei: «votre nom paternel évoque l'effort des vieilles races pour s'affranchir de la Babel ottomane... Vous êtes venue, du Danube comme Ronsard, et de Byzance comme Chénier».

Iată deci readusă la adevăratele ei proporții pretinsa „renegare": simplă fioritură poetică, privită inocent în Parisul care-l adoptase pe Moréas. Rodnicul dialog dintre Barrès și Anna de Noailles va apărea în plină lumină abea în 1983 când se va ridica interdicția asupra corespondenței lor, depusă la Biblioteca Națională din Paris și la Institutul Franței.

Piesele dosarului sunt destul de clare însă de pe acum și nimeni dintre noi nu va mai avea voie s'o acuze pe „femeia care crease din bielșugul sufletului ei, din tot ce poate da o ascendență intelectuală, din îndrăzneala de a face cu desăvârșire nou, din nespusa ei iubire de lumină și de vieață, din eroica protestare contra întunericului și a morții, o sensibilitate poetică pe care nimeni n'a putut-o imita, de care nimeni nu s'a putut apropia măcar și care e formula cea mai delicată a ce are mai intim și mai misterios sufletul modern. (Dela înaintașii români ea a avut acea moștenire de poezie care, prin bunica ei, soția lui Dumitrachi Bibescu, bun gospodar oltean, îi venea din neamul atât de înzestrat literar al Văcărești lor. Tot romantismul ei este de acolo" (N. Iorga).

Nu îndrăznesc să cuget cum ar fi sunat versurile Annei de Noailles în românește. Cine știe? Poate cu douăzeci de ani înaintea lui Lucian Blaga ne-ar fi fost revelată o exultație Panică... și atunci altul ar fi fost drumul literaturii noastre.

Oricum, pentru a reveni la înțeleptul sfat al lui N. Iorga, eu voi prefera cutărui histrion plebeu, turist sub cerul românesc, care ne-a folosit limba în pantalonade și măscări spre obștească bălăcăreală, pe Anna de Noailles care a transubstanțiat în vorbe — la urma urmei nu atât de străine — gâlgâiala izvoarelor subterane ale țării vechi.

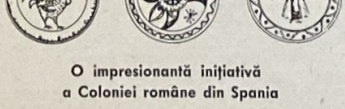

O impresionantă inițiativă a Coloniei române din Spania

In ziua de 1 Iunie 1963, în Biserica Salesiană din Calle Joaquin Garcia Morato 20 din Madrid, prin grija Dlui George Demetrescu, Președintele Coloniei Române din Spania, s'a oficiat o slujbă religioasă întru pomenirea răposaților: Alice Ponta, Virginia Cotruș, Crișu Axente, Nuțu Ardeleanu, Stelian Popescu, Mihail Dumitrescu, Vasile Florescu, Ion Brașoveanu, Principele Constantin Cantacuzino, Alexandru Busuioceanu, Aron Cotruș și Grigore Manoilescu, toți foști membri ai acestei colonii.

„Smulși din țara lor de obârșie, în urma nemiloasei invazii comuniste, departe de patrie, departe de căminurile lor și de familie, trăind ultimii ani ai vieții lor în exil, adormiți întru Domnul pe pământul Spaniei.

In această tristă aniversare compatrioții lor și prietenii spanioli înalță rugăciuni pentru odihna sufletelor lor.

Să le fie țărâna ușoară!"

I. GR. PREIEȚEANU

CÂNTEC DE GOARNĂ

Un sunet de goarnă, un tunet de-alarmă,
Și iată ostașii, la rând,
Cu ochii pe flamuri, cu mâna pe armă,
Cu dorul de luptă în gând.

Pornește șivoiul în glas de trompete,
Pornește-ascuțitul alai
De lănci sclipitoare și mii baionete
In ropot de tobe și cai.

Nimic nu-i stă în cale, vibrează câmpia,
Văzduhul e plin de fiori;
Cu drag își iau sborul, să'nfrunte urgia
De gloanțe vitejii feciori.

E-o inimă numai în piepturi o mie,
Voci sute și-un singur cuvânt:
„Isbândă!" pe care a țării moșie
O cere cu preț de mormânt.

Un sunet de goarnă, un vuiet de-alarmă
Și iată ostașii, la rând,
Cu ochii pe flamuri, cu mâna pe armă,
Cu dorul de luptă în gând.

Prin jertfa lor sfântă, de țară slăvită,
Sunt fauri de noi temelii
Și-aduc fericire și pacea dorită
De-apururi străbunei moșii.

UN PROTEST AL ASOCIAȚIEI FOȘTILOR COMBATANȚI ROMÂNI REFUGIAȚI ÎN FRANȚA

Intrunită în adunare generală în ziua de 26 Mai 1963 și în prezența majorității absolute a membrilor componenți, Asociația foștilor combatanți români refugiați în Franța, a hotărît să facă un protest energic împotriva celor întâmplate la Biserica Ortodoxă Română din Paris în ziua de 25 Mai a. c., când scriitorul C. V. Gheorghiu, care a excelat prin terfelirea a tot ce este românesc, a fost hirotonisit preot, cu reclamă publicitară și în prezența polițiștilor. Asociația foștilor combatanți români refugiați în Franța s'a declarat solidară cu acțiunile întreprinse de domnii: Leon Negruzzi, Georgescu-Olenin, Nicolae Rizescu-Brănești și C. Arsenie, cât și cu gestul acelora care au demisionat din Consiliul parohial pentru a sublinia astfel nemulțumirea lor față de hirotonisirea unui om care n'a făcut, cel puțin, nici un act de pocăire. Procesul verbal al acestei adunări generale a fost înaintat P. S. P. Episcopului Dr. Teofil Ionescu, sub autoritatea căruia se află Biserica Ortodoxa Română din Paris.

După câte suntem informați, protestele de acest gen se înmulțesc pe zi ce trece.

MEMENTO

(urmare din pag. 1)

sunt ocupate succesiv, prin salturi. Progresiunea se face în coloană, prin flanc câte unul și pe echipe de 3 până la 6 oameni, numai pe partea dereaptă a străzii și cu utilizarea obstacolelor (arbori, porțile caselor etc.).

b) Grupul de curățire: operează în spatele primului eșalon, curățind imobilele. Grupul trebue să fie în măsură să susțină, în orice moment, grupul de atac, când acesta execută un nou salt. In ultimă instanță și în legătură cu primul grup, ocupă obiectivele principale. Curățirea imobilelor se face metodic, începând cu subsolul și etajele inferioare.

c) Grupul de protecție constitue baza de foc (puşca-mitralieră). In cazul unui eșec, asigură replierea celorlalte două elemente.

Face protecția flancurilor și a spatelui. Dacă este cazul, organizează baricade și obstacole împotriva carelor blindate.

Pentru a-și putea îndeplini mai bine misiunea, acest grup ocupă de preferință încrucișările de străzi.

(după «L'Europe Communautaire», Mai 1963)

Bătrâni și tineri, săteni și orășeni, bogați și săraci, toți au dovedit că, înainte de orice, sunt Români; că mai presus de toate e Țara și că Românul știe să se închine duhului poruncitor al Neamului, oridecâteori vatra strămoșilor și drepturile copiilor îșI doinesc chemare.

ION ANTONESCU
Mareșal al României

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 17

de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24:

OFIȚERI

245. **Osanu** Hristache, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 August 1941.
246. **Mardare** Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 August 1941.
247. **Savin** Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 14 August 1941.
248. **Crăciun** I. Eugen, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
249. **Grigorescu** I. Ilie, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.
250. **Ștefănescu** I. Gh. Aurelian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
251. **Dogaru** C. Vasile, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 24 August 1941.
252. **Airinei** Ilie, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
253. **Cristescu** Vasile, Locot. (activ), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
254. **Vasilescu** C. Ernest, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
255. **Moisescu** Ioan, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 4 Septembrie 1941.
256. **Zaharia** Constantin, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 4 Septembrie 1941.
257. **Trandafirescu** D. Dan Fulger, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 4 Septembrie 1941.
258. **Verulescu** C. Constantin, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 4 Septembrie 1941.
259. **Stănescu** Gh. Petre, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 4 Septembrie 1941.
260. **Cociu** A. Constantin, Subloct. (activ), Cavalerie, mort la 5 Septembrie 1941.
261. **Bănulescu** A. Mihail, Maior (activ), Artilerie, mort la 5 Septembrie 1941.
262. **Dragomir** Nicolae, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 6 Septembrie 1941.
263. **Ionescu** Vasile, Maior (activ), Infanterie, mort la 7 Septembrie 1941.
264. **Toma** D. Anghel, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 7 Septembrie 1941.
265. **Popescu** Enache, Maior (activ), Infanterie, mort la 9 Septembrie 1941.
266. **Cojan** Nicolae, Locot. (activ), Infanterie, mort la 9 Septembrie 1941.
267. **Jitariu** Constantin, Locot. mecanic (activ), Aviație, mort la 9 Septembrie 1941.
268. **Roșu** Gh. Aurelian, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 10 Septembrie 1941.
269. **Mărgărit** N. Gheorghe, Locot. (activ), Artilerie, mort la 10 Septembrie 1941.
270. **Zay** Gustav, Maior (activ), Infanterie, mort la 11 Septembrie 1941.
271. **Dobrescu** Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 11 Septembrie 1941.
272. **Grigoraș** N. Gheorghe, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 11 Septembrie 1941.
273. **Virtu** Ilie, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 12 Septembrie 1941.
274. **Pop** Remus, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 12 Septembrie 1941.
275. **Gheorghiu** Teodor, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 12 Septembrie 1941.

SUBOFIȚERI

133. **Mulea** Florea, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 2 Septembrie 1941.
134. **Bostan** Constantin, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
135. **Galan** Ioan, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
136. **Ciucă** Ioan, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 3 Septembrie 1941.
137. **Pintilie** T. Alexandru, Sergent major (activ), Cavalerie, mort la 4 Septembrie 1941.
138. **Cojocaru** Aurel, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 4 Septembrie 1941.
139. **Dobre** T. Marin, Plotonier major (activ), Infanterie, mort la 6 Septembrie 1941.
140. **Cazacu** C. Lazăr, Plotonier (activ), Cavalerie, mort la 7 Septembrie 1941.
141. **Pascu** I. Gheorghe, Sergent major (activ), Artilerie, mort la 8 Septembrie 1941.
142. **Mardare** C. Teodor, Plotonier (activ), Cavalerie, mort la 9 Septembrie 1941.
143. **Platon** Teodor, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 9 Septembrie 1941.
144. **Hristu** Petre, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 9 Septembrie 1941.
145. **Drăghici** I. Pavel, Sergent major (activ), Cavalerie, mort la 10 Septembrie 1941.
146. **Dabija** Maximilian, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 10 Septembrie 1941.
147. **Leș** Ioan, Plotonier major (activ), Aviație, mort la 2 Septembrie 1941.
148. **Cotoi** Vasile, Adjutant stagiar (activ), Aviație, mort la 2 Septembrie 1941.

*

Fost elev al Liceului Militar Mânăstirea Dealu, înaintat la gradul de Sublocot. Cav. la 1 Iulie 1929, Căpitanul Trandafirescu D. Dan Fulger, comandant de escadron în Regimentul 10 Roșiori, a căzut în fruntea unității sale pe când contraataca cu această unitate elementele sovietice debarcate la Mihailovka, pe Nipru.

Căpitanul Verulescu C. Constantin (Promoția 1928), fiu de militar activ, originar din Ploiești, a fost deasemenea elev la Liceului Militar Mânăstirea Dealu. Comandant de escadron în Regimentul 10 Roșiori, Căpitanul Verulescu a fost ucis de un proiectil de artilerie la postul său de comandă, pe malul Niprului, în apropiere de Mihailovka și în fața localității Novo Rogacik. În acelaș loc a fost ucis și Căpitanul Stănescu Gh. Petre (Promoția 1930), comandant de baterie în Regimentul 4 Artilerie Călărească, regiment care intra în compunerea Brigăzii a 6-a Cavalerie. **ive**

Când a izbucnit revoluția, la 1848 un număr de 14 elevi ai Colegiului Sf. Sava din București au trimis Generalului Christian Tell următoarea scrisoare:

„Până acum cariera armelor era numai spre a face paradă despoților; acum lucrurile s'au schimbat: soldatul este un erou, sângele lui va roși gloriosul pământ al României; va adăpa osemintele strămoșilor sacrificați la Călugăreni și pe alte câmpuri de bătălie. Domnule General, vezi înainte-ți juni studenți **cari vin să reclame o armă cu care să moară, când patria le va cere viața spre scăparea ei.**"

Scrisoarea aceasta, cu data de 11 Septembrie 1848, este semnată de M. Petrescu, Gavrilă Mihăilescu, Ion Marinescu, Emil Fărcășanu, Zamfir Veru, Ion Vlădescu, M. Băjescu, Emil Bosnagea, Manoliu Oprescu, Ștefan Burileanu, Ion Diamandescu, Isaie Lerescu, Alexandru Măldărescu și Ion Popovici.

Un cuib românesc la poalele Caucazului

Sunt câteva zile de când hălăduim pe șoselele ce duc spre culmile munților, spre inima Caucazului. Pe harta ce o avem la îndemână e însemnată localitatea Moldovanskaia, de curând în stăpânirea trupelor noastre.

Pornim deci în căutarea acestei localități, cu nume ce arată prezența unor moldoveni... Pe șerpuita șosea ce duce spre Moldovanskaia lăsăm în urma noastră bogate livezi cu fructele ce atârnă greu pe crengile pomilor. Iată o vie ce pare nepărăsită. Suntem în una din cele mai bogate regiuni pomicole și vinicole din tot Caucazul. La tot pasul dăm peste o cramă, cu sute de butoaie de diferite mărimi. N'am mai văzut așa ceva în tot restul Rusiei pe care l-am străbătut de un an și mai bine...

Mașina noastră urcă o culme de deal. Pentru o clipă, zărim casele unui sat. Drumul coboară apoi și cotește când la dreapta, când la stânga. După câteva sute de metri, pe o tablă galbenă stă scris cu litere negre: **Moldowanskaja.** Intrăm în sat. **„Fiți bine veniți la noi"**, ne strigă o femee care recunoscuse, după uniformă, ca eram ostași români. Cuvintele acestea, rostite în dulcele grai moldovenesc, ne-au făcut să tresărim. Ochii unui camarad se umezesc... Pe măsură ce înaintăm în sat avem impresia că ne aflam undeva între Iași și Vaslui. Bătrânii care stau în fața porților și copii care aleargă după mașină vorbesc, cu toții, graiul nostru românesc. Oprim! În jurul nostru, locuitorii satului se strâng roată. Intrăm în vorbă cu ei și în mai puțin de o oră aflăm povestea acestui sat românesc dela poalele Caucazului.

Moldovanskaia numără 1400 gospodării și 3700 suflete. Toți locuitorii, fără excepție, sunt moldoveni din părțile Sorocei și Hotinului aduși aci, cu o sută de ani în urmă, de un mare boer rus. Până la venirea la putere a regimului comunist, acești moldoveni au dus o viață tihnită, au avut biserică și școală românească.

În 1933, biserica lor frumoasă, din mijlocul comunei, a fost dărâmată de bolșevici. Din piatra acestei biserici, bolșevicii au clădit un club și o sală de dans. În locul bătrânului dascăl moldovean, care îi învăța pe copii nu numai cum să scrie în limba părinților ci și faptele din istoria neamului, a fost adus un învățător comunist, de naționalitate nedefinită, cu suflet hain și zelos să facă din acești pui de români „oameni sovietici". Molcom și fără sudălmi, un bărbat mai vârstnic relatează cronologic tot șirul suferințelor îndurate. Femeile țin însă să sublinieze fiecare capitol prin cuvinte de blestem la adresa bolșevicilor. Plângând, ele ne spun cum au ascuns icoanele, cum scoteau aceste icoane din ascunzători doar la zile mari și cum își învățau copiii, în taină, să-și facă semnul crucii și să rostească rugăciuni... Tot în taină, copiii au fost botezați. Dacă erau dovediți, acei care-și botezau copii erau pedepsiți aspru. Dar în ciuda tuturor opreliștilor și persecuțiilor, stăpânitorii ruși n'au reușit să-i facă pe acești moldoveni să-și uite limba lor românească. Cei tineri au învățat la școală rușește, dar n'au folosit această limbă decât în relațiile lor cu autoritățile.

O moldoveancă bătrâioară cu un bariș negru pe cap ne spune, cu vădită mândrie: „De Duminică avem din nou biserică în sat. Comandantul **ostașilor noștri** ne face această bucurie." Tot satul a dorit să aibă biserică. Implinirea acestei dorințe este într'adevăr o bucurie pentru toți, bătrâni și tineri.

Din vorbă în vorbă, aflăm că nimeni nu și-a schimbat numele, că nici un singur flăcău din Moldovanskaia nu și-a adus soție rusoaică în sat și că nici o fată nu s'a dus după vreun rus... Cu toată vitregia vremurilor, Moldovanskaia a rămas un cuib românesc.

...Am rămas în sat până Duminică, când urma să fie sfințită noua biserică. În strae noi, de sărbătoare, sătenii așteptau sosirea comandantului oștilor române din Caucaz. Salonul de dans al bolșevicilor fusese transformat acum, cu foarte multă pricepere, în biserică. Dela sfințirea acestei biserici, nimeni din Moldovanskaia n'a vrut să lipsească. Copii mulți, foarte mulți, ciripesc în graiul nostru și sunt curioși să vadă cum arată un general român. Plotonul SMP a împărțit la tot satul iconiță, cărți de rugăciuni și fotografii cu chipurile Regelui și Conducătorului. Privind fotografia Regelui, o femee spune: „Tare mai e tânăr." Alta adaogă: „Și frumos!"

Sosește Generalul, însoțit de mulțime de ofițeri. „Să trăiască Armata română" strigă un bărbat cu părul alb ca zăpada. „Să trăiască" răspunde satul, ca un singur om... Un trompet sună „Rugăciunea", prelung... Femeile plâng... Incepe slujba religioasă, oficiată de Preotul Căpitan **Husariu** I. D. Sever, fiu al Ardealului. Spre surprinderea noastră, răspunsurile sunt date de un cor alcătuit din săteni și sătence. Corul este minunant. Ofiterii noștri abia își stăpânesc emoția. Emoționat este și preotul care nu bănuise, când plecase de pe plaiurile transilvane, că va fi chemat să oficieze prima liturghie într'un sat românesc, la poalele Caucazului...

Dincolo de munți este Asia... Și țara-i departe, departe... Dar țara nu trebue să-i uite pe acești frați care, la porțile Asiei și în ciuda suferințelor îndurate, n'au uitat că sunt trup din trupul nostru.

Sergent TR Nicolae DUMITRESCU

NN. Rândurile acestea au fost scrise acum 20 de ani. Despre soarta țăranilor români din satul Moldovanskaia din districtul Krasnodarului nu se mai știe nimic. In 1943, în cadrul operațiilor de evacuare a capului de pod din Kuban, au fost evacuați și ei. Colonizați undeva în Transnistria și nu în Basarabia cum ceruseră, au fost nevoiți să înfrunte din nou urgia răzbunării sovietice. Cine știe unde vor fi astăzi... Și câți or mai fi... Exemplul lor de dăinuire va trăi însă, cât va trăi neamul românesc.

In ziua de 11 Iulie 1942, Grupul 1 Cercetare (mobilizat de Regimentul 1 Călărași din Craiova), comandat de Căpitanul **Tudoran** Toma, a fost citat pe Națiune, citația având următoarea formulare:

„Abia ieșit din lupte grele, Grupul s'a prezentat în condițiuni excepționale. Unitatea deși suferise pierderi, a reușit să-și mențină capacitatea de luptă, cu deosebit spirit combativ și un înălțat moral."

Căpitanul Tudoran a fost unul dintre cei mai buni călăreți ai noștri, câștigător în mai multe concursuri hipice. Fotografia de față îl înfățișează, cu calul **Dracu'știe**, la un concurs hipic la Berlin în 1939.

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CÂNTAREA ROMÂNIEI

CĂPITANUL AVIATOR STĂNESCU VALENTIN

Era în marea încleștare dela Don, într'un moment în care trupele noastre, angajate în lupte grele, opuneau o viteză rezistență celui mai sălbatec și mai disperat atac de pătrundere inamic. Trebuia să se afle situația acestor trupe, dar lucrurile erau cu a atât mai de nelămurit cu cât aviația nu putea să se miște din cauza ceții până la pământ. Atunci, neliniștit de soarta camarazilor în luptă, hotărît să rupă perdeaua dușmănoasă ce învăluia orizontul, Căpitanul av. Stănescu Valentin s'a prezentat comandamentului cerând să i se îngăduie plecarea într'o misiune de recunoaștere. Nu era pilot încadrat într'o unitate de acțiune, ci era ofițer de stat-major, cu alte rosturi. A stăruit însă și a pornit în cel mai dramatic sbor cu un avion de legătură.

Plutind la câțiva metri de pământ, trecând cu viteză peste coloane și linii inamice, acest ofițer de stat-major, deși cu avionul ciuruit de gloanțe și făcând adevărate minuni de orientare, a ajuns la trupele române care aveau nevoie urgentă de aprovizionare. Intorcându-se la bază, identifică dispozitivul unor puternice forțe dușmane, aterizează de câteva ori și semnalează jos trupelor române și unor coloane germane drumul. Prezintă apoi un raport prețios asupra situației. Pleacă din nou, conducând de data aceasta un convoiu de transport greu aerian, încarcat cu muniții și alimente pentru forțele noastre în luptă. A doua zi, în aceleași grele condițiuni ,se oferă să facă o nouă recunoaștere. Se aventă cu îndrăzneală pe deasupra grupurilor de tancuri dușmane, descoperă un corp de cavalerie sovietic care manevra camuflat și trece prin adevărate perdele de foc terestru, toate concentrate asupra avionului său. La intoarcere, avionul este lovit în motor și el insusi greu ranit. Cu mare greutate ajunge în liniile noastre, aterizează forțat și, sfârșit de puteri, își pierde cunoștința. Își revine însă repede. Refuză să fie evacuat, înainte de a raporta amănunțit situația și modul cum și-a îndeplinit misiunea.

Căpitanul av. brevetat Stănescu Valentin a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul" și cu „Crucea de Fer" germană.

Ce povestește un corespondent de război german despre fapta unor cavaleriști români în Kuban

O unitate românească de cavalerie motorizată (**NN.** Regimentul 6 Roșiori), după trecerea terenului mlăștinos din Kuban, se îndrepta spre Marea Neagră. O înălțime alcătuește o ultimă piedică. „Va fi luată cu asalt!", poruncește Colonelul care se afla la escadronul din avantgardă. O baterie sovietică de artilerie grea trage cu furie. Fără să țină seama de focul acestei baterii inamice, cavaleriștii români înaintează cu repeziciune. Atât de repede, încât bolșevicii nu mai au vreme să-și retragă tunurile și nici să le distrugă; fug dezordonat, lăsând pe teren întregul lor material. Soldații români ajung la baterie. In jurul tunurilor, muniția stă grămezi. In țeava unui tun, stă o ghiulea... Românilor le furlgeră în minte o idee: să tragă în Rusi cu propriile lor tunuri. Bun, zis și făcut! Ostașii aceștia, care nu fuseseră în viața lor artileriști, întorc tunurile și încep să tragă lovitură după lovitură. Post de observație n'au, dar de pe o movilă se poate vedea cu ochiul liber portul dela Marea Neagră. Colonelul dă noilor săi artileriști sfatul: „Dacă lovitura cade prea departe de țintă, trebue să ridicați țeava; dacă e prea aproape, trebue s'o coborâți." Cavaleriștii români procedează întocmai. Odată în sus odată în jos, loviturile încep să cadă pe căile de retragere ale sovieticilor. La inamic, pierderile sunt simțitoare. Restul regimentului românesc se apropie și el. Faptul de a dispune de o proprie artilerie grea, deslănțue un mare entuziasm la celelalte escadroane care înainteaza acum în pas alergător. După oarecare timp, înaintarea lor este stânjenită de focul unei alte baterii sovietice, de artilerie de coastă, care bate unul din flancuri. Tunurile capturate de ostașii români sunt și ele tot cu tragere lungă... Muniție este berechet... Fără ezitare, cavaleriștii români îndreaptă țevile tunurilor în direcția bateriei de coastă... Obuzele grele zboară spre mare. Asistăm la un neobișnuit duel de artilerie, de o parte artileriști de meserie, iar de altă parte artileriști improvizați.

A doua zi, după ce trupele germano-române au redus la tăcere cele din urmă cuiburi de rezistență, escadronul românesc a rămas la tunuri și a continuat să mai tragă, de data aceasta în vase sovietice... La vederea acestui, spectatcol, un ofițer mai mare în grad, sosit în timpul prânzului, a întrebat nedumerit: „Ce fel de tunuri sunt acelea care trag asupra vaselor sovietice?" Un ofițer german a dat răspunsul: „Sunt tunuri bolșevice, servite de cavaleriști români!"

Dr. Franz HAMMPELMANN
Corespondent de război, PK-Armata a 17-a germană

◆ **In apropiere de frontiera bulgară,** anume la **Comana,** localitate situată la 43 km. Sud/Vest de Constanța, se află postul de comandă al unui regiment A. A., care are probabil misiunea să asigure protecția bazei navale dela Mangalia (încă în construcție) și să intercepteze formațiile de avioane de bombardament pornite din Turcia. Dotat cu armament modern și cu baterii de rachete, acest regiment dispune de 3 divizioane care sunt dislocate după cum urmează: **Tătarul** (5 km. Est de Comana), **Cotul Văii** (pe șoseaua Mangalia—Caraomer) și **Hagieni** (la 8 km. Sud/Vest de Mangalia). După câte știm, în afară de acest regiment, alte 3 regimente A. A. se află pe teritoriul fostului județ Constanța, aparținând toate diviziei A. A. care-și are comandamentul la Cernavoda. Pe de altă parte, pe întregul litoral, dela **Gura Portiței** și până la **Vama Veche,** chiar și în imediata apropiere a stațiunilor balneare vizitate de turiștii occidentali, sunt numeroase posturi de Radar, foarte bine camuflate și foarte bine păzite. (Stind.)

◇ **Despre Miliție.** — Organul suprem al Miliției este D.G.M.-ul (Direcția Generală a Miliției), cu stat-major propriu și cu o sumă de direcții și servicii instalate, în bună parte, în fostul Comandament al Jandarmeriei din Șoseaua Ștefan Cel Mare.

De data aceasta ne vom ocupa numai de 2 din aceste direcții, anume: D.M.C. (Direcția Miliției Capitalei) și D.A.M. (Direcția Armată a Miliției). D.M.C.-ul este instalat în fosta Prefectură de Poliție și în clădiri învecinate (Calea Victoriei și Strada Dobrogeanu Gherea). In raza Capitalei se află 19 secții de Miliție, fiecare din aceste secții având un efectiv de 4 ori mai mare dacât fostele circumscripții polițienești. Fiecare secție este comandată de un Maior, sau chiar de un Lt. Colonel, care are în subordine 8 până la 10 ofițeri, precum și 80 până la 100 subofițeri și grade inferioare. In afară de armamentul individual, la sediul fiecărei secții se află depozitate arme de infanterie, puști-mitraliere și mitraliere. Armamentul depozitat nu poate fi folosit decât la ordinul D.M.C.-ului. Iată, în ordinea lor numerică, unde se află secțiile de Miliție din București: Strada Nicolae Iorga 29, Calea Griviței 71, Strada Paul Greceanu 36, Strada Teiul Doamnei 11, Bulevardul Republicii 78 (fost Carol I), Șoseaua Dobroești 1 (colț cu Șoseaua Fundeni, în cartierul Pantelimon), Strada Stelea Spătarul (Raionul Tudor Vladimirescu), Strada Avram Goldfaden (în cartierul Mircea Vodă-Dudești), Calea Dudești 224, Strada Rădăuți 8 (în apropiere de Patriarhie), Șoseaua Oltenitei 179, Strada Căzărmii 18 (în apropiere de Biserica Antim), Strada Locot. Câmpeanu 32 (în apropiere de Șoseaua Alexandriei), Strada Suliței 8 (cartierul Măgurele-Strada Trompetului), Strada Luigi Cazavillan 11, Strada Scarlat Vărnav 11 (cartierul Giulești), Bulevardul Păcii 112 (în cartierul Militari), Bulevardul Banu Manta 25 și Bulevardul Bucureștii Noi 54.

O secție specială a D.M.C.-ului este aceea de „circulație auto și pietoni", foarte bine organizată, dispunând de material modern și de însemnate efective. Ținând seama că circulația autovehiculelor în Capitală este extrem de redusă, secția aceasta are misiunea să pregătească cadrele pentru caz de război, când într'adevăr se va „circula". Secția „circulație auto și pietoni" dispune de următoarele unități: Biroul de echipe auto, cercetări și accidente pe teren și încrucișări de artere principale, birou care are misiunea să studieze toate problemele de circulație și să formeze echipe de intervenție rapidă. Biroul acesta se îngrijește, în caz de război, ca populația să fie imediat evacuată și să asigure scurgerea coloanelor militare motorizate. La acest birou, numărul femeilor-milițieni este foarte mare. Un alt birou este acel al circulației propriu zise, care dispune de posturi fixe (cu deosebire la bariere) și de echipe moto, birou care nu face altceva decât să controleze (aproape zilnic) actele șoferilor și ale mașinilor. Biroul „de arhivă și accidente" ține evidența accidentelor pe ultimii zece ani, cu măsurători, fotografii, expertize etc. Deosebit de acesta, mai există un „birou de evidență auto" unde se află dosarele cu evidența autovehiculelor pe care le posedă instituțiile, particularii, legațiile, **străinii care trec în tranzit,** amenzile, pedepsele și arhiva școlilor de șoferi. In Capitală funcționează 4 școli de șoferi, regimul făcând o mare propagandă pentru ca toată lumea, de origină socială sănătoasă, să învețe să conducă automobilul, chiar dacă nu posedă automobil. La școli nu se predă numai conducerea, ci și mecanica mașinilor, în practică și în teorie. Examenul este foarte pretențios, comisia respectivă fiind prezidată de un colonel din D.M.C. La fiecare din aceste școli, funcționează o secție specială pentru șoferii de autobuze și troleibuze, cu locuri limitate după necesitățile I.T.B.-ului. In 1962 a mai luat ființă un nou birou, acel al controlului garajelor.

Direcția Armată a Miliției are sub comandă toate escadoanele de cavalerie și bateriile de artilerie care se află la dispoziția regiunilor administrative. In principiu, fiecare regiune dispune de un escadron și de o baterie de câmp, majoritatea regiunilor dispun însă și de o baterie anticar. Separat de regiunea București, Capitala mai dispune de alte trei baterii de artilerie-miliție. Cu alte cuvinte, Ministerul de Interne (M.A.I.) poate concentra, la nevoe, forțe armate de tăria a 4 regimente de cavalerie și 3 până la 4 regimente de artilerie. (Stind.)

◆ **Adevăratul conducător al Uzinelor „Electronica"** din București nu este directorul **Lăzăroiu,** cumnatul lui Danalache (prim secretar PMR pe regiunea București) și nici **Firu,** secretar al organizației de partid pe întreprindere, ci **Jean Iliescu,** de loc din Bragadiru, secretar U.T.M. „reales" mereu, deși la vârsta de aproape 40 de ani nu poate fi considerat chiar tânăr. La'nceput a fost sudor, încadrat în U.T.C. (Uniunea Tineretului Comunist) încă din 1944. Din 1949 și până în 1958, Jean Iliescu a fost secretar U.T.M. la fabrica de bere „Grivița" de unde, intrând în conflict cu directorul pe care-l „demascase" ca fost legionar, a fost mutat la „Electronica", întreprindere cu 6000 salariați. Devenit și aci **secretar U.T.M.,** Iliescu a ridicat efectivul utemist la 2000. Toți acești tineri muncitori, potrivit dispozițiilor lui Iliescu, stau uneori până la 6 ore peste orele de muncă, participând la conferințe și cursuri de partid. Conducându-se după principiul „să le iasă boeria din piele", Iliescu îi tratează pe toți ca pe niște slugi. După părerea lui, funcționarii de birou sunt „maimuțe occidentale". In consecință, îi pune să mănture curtea fabricii... La 1 Mai și la 23 August, când salariații întreprinderilor din Capitală sunt obligați să participe la paradă, pe căprării și sub supraveghere, mulți trag totuși chiulul. Dela „Electronica" nu poate trage însă nimeni chiulul, din pricina lui Iliescu. Dar probabil tot din pricina lui, la această importantă întreprindere acei care sunt cu adevărat comuniști pot fi numărați pe degete. (Stind.)

◇ **Pentru intensificarea relațiilor „comerciale",** o sumă de agenți ai Ministerului Comerțului Exterior... și ai Securității călătoresc în țările occidentale cu pașapoarte de serviciu, anume: tov. Isac **Scherf.** născut la 4 August 1924, cu pașaportul Nr. 8426; Jean **Bogdan,** născut la 11 Februarie 1916, cu pașaportul Nr. 8428; Panaiot **Melisaratos,** născut la 20 Octombrie 1914, cu pașaportul Nr. 6568; Ștefan **Deutsch,** inginer, născut la 12 Decembrie 1923, cu pașaportul Nr. 2814; Nicolae **Păvălucă,** director la Banca de Stat, născut la 25 Iulie 1911, cu pașaportul Nr. 5650; Dobromir **Sablici,** inginer, născut la 19 Ianuarie 1919, cu pașaportul Nr. 1610 și Constantin **Șoltuzu,** născut la 23 Octombrie 1916, cu pașaportul Nr. 4407. (Stind.)

◆ **Soarta unor generali români.** Dintr'o regretabilă eroare de transmisiune, am anunțat în numărul trecut că Generalul Corneliu Teodorini a fi murit în închisoare. In realitate, în mesajul primit era vorba de Generalul **Teodorescu** Traian, mort în 1961 în închisoarea Dej, după o lungă boală. In acelaș an, Generalul Gheorghe **Rozin** a murit la spitalul închisorii Văcărești. In mod absolut sigur, împreună cu alți ofițeri superiori, la sfârșitul anului 1962 se aflau întemnițați la Dej și Generalii Gheorghe **Marinescu-Contra,** Gheorghe **Marinescu** din Infanterie și Ion **Potopeanu.** (Stind.)

◇ **Reabilitați.** — Vladimir Gheorghiu, fost secretar al CC al PMR-ului, înlocuit în 1959, dupa fuga cumnatului său, Dr. Ștefan Molnar, medic-chirurg din Brașov (acum în Suedia), a fost reabilitat și lucrează acum ca simplu activist în cadrul unei secții economice din Comitetul Central al PMR.

Regizorul Bela Schnitländer-Sebestyen, care fusese exclus din partid în 1948 pe motivul că ar fi introdus în ansamblul de dansuri al Casei Centrale a Sindicatelor „elemente necorespunzătoare", a fost reabilitat și reprimit în partid. Reîncadrat în toate funcțiile a fost deasemenea și Victor Bănciulescu, cronicar sportiv la „Scînteia". (Stind.)

◆ **Primiți în partid.** — Contrar afirmațiilor unor publicații din exil, Iolanda **Balaș,** campioană mondială la sărituri în înălțime, a fost primită abia acum câteva luni în partid. Odată cu ea, au mai fost primiți în partid următorii sportivi: Constatin Pârvulescu, luptător, campion olimpic, Zoltan **Vamos,** evreu din Cluj, clasat al doilea la campionatele europene de atletism de la Belgrad la 300 m. garduri, Bela **Balint,** antrenor al echipei naționale de polo pe apă și Nicolae **Pădureanu,** antrenor al echipei naționale de rugby. (Stind.)

◇ **Excluși din partid.** — Nicolae și Ella Adam, ambii din Oradea. Nicolae Adam a fost, până în 1953, corespondentul lui „Agerpres" în Berlinul de Est, iar Ella Adam a condus ani de zile „Cartimex". Pentru că ar fi facut parte în 1943/44 din organizația de tineret a „Crucilor cu Săgeți", a fost exclus din partid Drul Ladislaus **Hornyak,** asistent universitar la Tg. Mureș. Fratele său însă, tot asistent universitar, este și mai departe conducător al organizației de bază a Institutului Medico-Farmaceutic din Târgul Mureș.

Infine, din motive pe care nu le cunoaștem, a fost exclus din partid Adrei Săvescu, secretar general organizatoric (adică: politic) al Federației Române de Atletism. (Stind.)

◆ **Noutăți din Mavrodin.** Așezată într'o regiune agricolă, comuna Mavrodin a fost pe vremuri una dintre cele mai frumoase și mai bogate comune din județul Teleorman. Majoritatea locuitorilor aveau case solide, construite din cărămidă sau din piatră, rânduite frumos pe uliție drepte și paralele. La Mavrodin, Anghel **Capră** a avut moșie mare, dar și din rândul sătenilor s'au ridicat oameni înstăriți, ca Anghel **Liță** și Dumitru **Georgescu.** Inainte de război, comuna era deservită de gara Buzescu, aflată la numai 3 km. Acum, mavrodinenii se pot duce și la gara Vârtoapele (pe linia ferată București—Roșiorii de Vede), dar până la Vartoapele drumul este lung și foarte prost. Mavrodinul are acum **cămin cultural,** construit din pământ lipit și dispunând de două încăperi: „sala festivă" și camera de ședințe a „colectivului cultural". In statisticele oficiale se arată că **Mielu Stănescu,** conducătorul căminului, ar fi organizat o echipă de teatru și una de dansuri. In realitate, obosiți de munca câmpului, tinerilor colectiviști nu le arde de repetiții, așa că ambele echipe au rămas „în stare embrionară" (acesta este termenul folosit în raportul înaintat la Alexandria, la raion). Oficial, Mavrodinul este **cineficat.** Intr'adevăr, de trei ori pe săptămână rulează un film, în plină stradă, peretele căminului servind drept ecran. Scaune nu sunt, copiii se fugăresc printre spectatori, unii discută cu glas tare, alții se înjură, aparatul este vechi, uzat din cale-afară, curentul se'ntrerupe des... Așa-i și cu cinematograful.

Altă realizare este școala de 8 ani, condusă de Ilie Măgureanu care n'are decât 3 clase primare, dar este membru de partid. Nu-i deci mirare că elevii din clasa a 7-a citesc prin silabisire. Restul corpului didactic este alcătuit din membrii familiei Măgureanu: Gheorghe Măgureanu (Nea Gică) predă Matematica, Maria Măgureanu este responsabilă pentru Română, iar Florin Măgureanu (Floricel), căzut la examenul de admitere la Facultatea de Medicină din București, predă Istoria și Științele Naturale. Intreaga familie Măgureanu are pasiunea pescuitului. Din pricina acestei pasiuni și a altor îndeltniciri ale membrilor corpului didactic, absolvenții școlii de 8 ani din Mavrodin nu prea reușesc să treacă examenul de admitere la Liceul din Alexandria. Clădirea școlii este dealtfel neîncăpătoare și întuneocoasă. Curtea nepietruită se transformă, după ploaie, într'o imensă baltă. In recreație, copii beau apă cu o singură cană, din aceeași găleată cu care Nea Gică își adapă vaca.

Biserica, odinioară frumoasă și îngrijită, este astăzi în părăgină, cu tencuila căzută, cu geamuri sparte prin care suflă vântul... Cu toată propaganda antireligioasă, toți copiii din Mavrodin sunt botezați și toată lumea merge la biserică, chiar și utemiștii. Oamenii mai în vârstă asistă la toate slujbele; ceilalți numai la sărbătorile mai mari, dar atunci nu lipsește absolut nimeni, nici lunca **Chițu,** cea mai înflăcărată comunistă din sat. Coliva n'o refuză nici milițienii. Despre cei 2 preoți, Tudor **Păunescu** și Romeo **Ionescu,** toată lumea vorbește numai bine.

In locul fostei cârciumi este instalat acum M.A.T.-ul, adică tot cârciumă, cu aceiași funcțiune și cu aceiași atmosferă, dar cu altă denumire. Dacă școala lasă de dorit, cârciuma este în schimb la înălțime. Bine aprovizionată cu țuică, tot felul de vinuri, rom, vermut, mastică, salam, sardele spaniole, heringi în sos tomat (importați din Germania) și multe alte delicatese. Bravo, Nea Nicule!

Cooperativa Mavrodin a deschis un „Magasin Unic" unde se găsesc toate mărfurile, dela haine croite după ultima modă (din RPR) și până la mobilă și motociclete. Conducătorul cooperativei, Bogdan **Serafim,** este bine'nțeles membru de partid. Se poartă corect, Țăranii nu cumpără însă dela acest „magazin unic" decât pește sărat, pesmeți pentru copii și untdelemn. Există totuși un articol care a cucerit Mavrodinul: bicicleta. Peste 80% din locuitorii satului au bicicletă. O bicicletă costă 819 Lei și se vinde în rate lunare, foarte mici. Bravo și pentru cooperativă!

In fosta primărie este acum „Sfatul popular", așa că nici acolo nu s'a schimbat nimic. Până la începutul lui 1962, președinte al Sfatului era unul **Scrob,** muncitor din Banat, care a promis multe dar n'a făcut nimic. Secretarul Sfatului, **Ion Petre,** comunist convins, derbedeu și bețiv, a reușit să-l mănânce fript pe Scrob. Acum, mai mari în comună au rămas Ion Petre și cu Plutonierul major de Miliție, mai ticălos decât primul. Mai sunt multe de spus despre Mavrodin, dar trebue să ne oprim aici. Ne pare foarte rău! (Stind.)

◇ **Brigăzile voluntare** nu au nimic comun cu „munca voluntară" pe care o prestează în orele libere elevii școlilor medii, studenții, utemiștii și salariații de orice vârstă. Este vorba de o formulă nouă, menită să rezolve, barem parțial, **problema șomajului.** In RPR, numărul șomerilor este în creștere necontenită, cu deosebire în mediul rural. Agitatorii de partid, în grupe constituite, cutreeră satele în scopul de a recruta tineri pentru „brigăzile voluntare". Acești agitatori pot fi însă văzuți și în piețele orașelor, în fața oficiilor „pentru plasarea brațelor de muncă", unde cei fără de lucru așteaptă cu miile... Pentru aceste brigăzi voluntare nu sunt recrutați însă decât cei mai tineri, dela 15 la 30 de ani, fără deosebire de sex. La înrolare, tinerii și tinerele semnează un contract pe 3 luni, care poate fi însă prelungit, fără drept de refuz, până la 6 luni. Intre altele, contractul cu pricina prevede că **munca este gratuită,** că întreprinderea se obligă să dea brigadierilor hrană, locuință, îmbrăcăminte de muncă și de protecție a muncii, fără să poarte totuși răspunderea accidentelor ce ar surveni. Se menționează deasemenea că stricarea unei mașini sau deterioarea uneletelor de muncă din partea unui muncitor se consideră drept **act de sabotaj.** In asemenea condițiuni, la înrolarea în brigăzile voluntare nu este prea mare înghesuială. Ca ultim argument, propagandiștii spun că, după prestarea muncii în cadrul unei asemenea brigăzi, cel în cauză va fi văzut bine de „serviciul de cadre"... In disperare și chinuiți de foame, câțiva semnează contractul. Când grupul a ajuns la 30, se face îmbarcarea la gară, cu discursuri și cu muzică. Brigăzile voluntare sunt îndreptate spre șantierele de construcții de drumuri, poduri, tuneluri, diguri etc. O asemenea brigadă a lucrat, în 1962, la construirea podului peste Gilort, între Filiași și Târgul Jiu. La locul de muncă, grupele sunt contopite în formații mai mari, de câte 100 oameni, puse sub supravegherea unui responsabil desemnat de organizația raională de partid. Brigada mai dispune de un responsabil cu alimentele, de unul sportiv și de unul cultural, aceștia aleși dintre utemiști sau dintre candidații de partid. Cine se evidențiază în „munca politică", primește un premiu: o bluză, o pereche de pantaloni sau o pereche de bocanci. Cât privește cazarea, aceasta se face în condițiuni de totală promiscuitate, băeții și fetele ocupând același dormitor, cu paturile alăturate... Nu este deci de mirare că femeile care au trecut prin asemenea brigăzi sunt foarte apreciate de partid, fiind considerate ca „dezbărate" de orice prejudecată burgheză. Lipsite de scrupule și de rușine, fostele brigadiere devin instructoarele organizațiilor de bază, excelând prin duritate și supunere totală. La împlinirea termenului, tinerii obțin un carnet de brigadier și o insignă de tinichea. Dacă unul încearcă să fugă dintr'o brigadă voluntară, o pățește rău de tot. Pentru dezertori pedeapsa este de 3 ani închisoare, cel puțin. (Stind.)

◆ **La școala medie Nr. 21, cu limba de predare germană,** din Strada Alexandru Popov (fost General Berthelot) Nr. 56—58 (Tel. 14.67.20) învață carte nu numai copiii diplomaților acreditați la București, ci și acei ai unor „vârfuri de partid", printre care se numără și Atanase Joja. Copiii sunt trimiși și aduși dela școală cu mașina, așa că la anumite ore această stradă este blocată de mașini, adevărată senzație pentru Capitală. (Stind.)

◇ **La închisoarea Peninsula,** fostă colonie de muncă pe traseul Canalului Dunăre—Marea Neagră, sunt trimiși acum numai sabotori. Deținuții lucrează, câte 14 până 15 ore pe zi, la spartul pietrelor. Cei mai norocoși sunt folosiți la munca câmpului... Printre primii se află și Vasile **Apetrei,** fost gestionar la „aprozarul" din Piața Cosbuc (Raionul Nicolae Bălcescu din București), condamnat la 5 închisoare pentru că, la 3 kg cartofi, a dat 200 grame lipsă la cântar. Alt deținut, care sparge acum pietre la **Peninsula,** este barmanul Dumitru **Antonescu** dela Restaurantul „Postăvarul" din București, Calea Victoriei 15, condamnat la 3 închisoare pentru că a servit bere cu „gulerul" prea mare. (Stind.)

◆ **Planificare.** — Pentru niște construcții la gospodăriile colective din Păncota, Șiria, Miscа, Gâlșa și altele din raionul Arad se aduce cărămida dela Jimbolia. Transportul se face pe calea ferată, cărămida sosind cu mari întârzieri și... spartă. La fața locului, adică la Păncota, există însă o fabrică de cărămizi. Producția de cărămizi a acestei fabrici nu a fost încă repartizată... Asemenea cazuri sunt la ordinea zilei. (Stind.)

◇ **Festival artistic la Dorna Cândrenilor.** — Citim în „Scînteia" din 27 Iunie 1963: „...Vă închipuiți, deci, cît interes a stîrnit, nu de mult, printre locuitorii din comuna noastră, Dorna Cîndrenilor, apariția unui afiș care anunța un concert ce urma a fi prezentat de tarafu Gorjului „Nicolae Bălcescu" din Craiova. Afișul ne vestea că e vorba de un ansamblu de 42 de persoane și că soliste vor fi Mia Braia și Ileana Constantinescu. Sala căminului cultural era arhiplină încă înainte de ora anun-

(urmare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

ţată. Dar, deoarece membrii ansamblului n-au sosit la timp, concertul a început cu o oră şi jumătate mai tîrziu. Cît despre solista Ileana Constantinescu, ea a rămas numai pe... afiş; ni s-a spus că a fost chemată de urgenţă la Bucureşti şi că, în schimb, va cînta mai mult Mia Braia. Trebuie să vă mărturisesc că ne-a decepţionat atitudinea unei cîntăreţe cunoscute, cum e Mia Braia, a cărei popularitate, ar fi trebuit s-o oblige la mai multă exigenţă faţă de sine. N-a cîntat decît un singur cîntec — şi acela cu întreruperi. În timp ce cînta, îi apostrofa adesea ba pe dirijor, ba pe unii membri din formaţia care o acompania, ba chiar pe unii spectatori... Tot concertul a stat de altfel, sub semnul grabei, de parcă artiştii s-ar fi temut ca nu cumva să piardă trenul. Mai e de mirare că, în condiţiile acestea, întreg programul a durat... o oră?" (Stind.)

◆ **Patria este definită,** de „poetul" Ilie Constantin, după cum urmează („Scînteia" din 29 Iunie 1963):

„Patria e-n această mutare
de vieţi spre cumpăna fericirii,
în mari privelişti schimbînd privelişti,
e în Partidul fixînd ţimona
şi prora-naltă spre comunism."

◇ **Maria Tănase,** una dintre cele mai bune interprete ale cîntecului nostru popular, a încetat din viaţă în ziua de 22 Iunie 1963. Născută în Bucureşti în 1913, talentata artistă care a ştiut să redea muzica populară românească în tot ce are ea mai specific, mai pitoresc şi mai emoţionant, cu rară uşurinţă de exprimare în graiul regiunii de proveniență a fiecărui cîntec, fără „împrumuturi" şi falsificări, abia împlinise vîrsta de 50 de ani. Funeraliile ei au debutat, firește, printr'o „adunare de doliu" la care au luat cuvîntul: compozitorul Gherase Dendrino, un reprezentant al Institutului de etnografie şi folclor, dirijorul Ionel Budişteanu şi cîntăreţul Gică Petrescu. La cimitirul Belu, omagiul neoficial al locuitorilor Capitalei a fost impresionant. Aproape zece mii de oameni, cu buchete de flori în mînă, au ţinut să salute pe Maria Tănase pe ultimul ei drum. (Stind.)

◆ **Oraşul Piteşti** este mai bine gospodărit decît multe oraşe din ţară. Clădirile construite recent sunt arătoase, mai solide şi mai confortabile. În ciuda cadenţei de melc în care se face livrarea autovehiculelor, edilii piteşteni au reuşit să sporească anul acesta parcul de autobuze al oraşului cu încă 8 autobuze. Realizarea este remarcabilă, mai ales dacă ţinem seama că „sfatul popular" al oraşului Rîmnicul Vîlcea consideră drept mare victorie faptul că a făcut rost, cu chiu cu vai, de încă un autobuz. (Stind.)

◇ **Raionul Giurgiu** deţine recordul întîrzierilor pe şantierele gospodăriilor colective: din 49 obiective începute anul trecut şi care urmau să fie terminate la sfîrşitul lui mai 1963, n'au fost terminate decît trei. (Stind.)

◆ **Noi ambasadori.** — Prin decrete date în aceeaşi zi (24 Iunie 1963), Consiliul de Stat al RPR-ului a numit pe Pavel **Silard** ambasador în Cambodgia şi pe Vasile **Pogăceanu** ambasador în Laos, ţara celor trei prinţi care nu reuşesc, de vreo 3 ani, să constitue un guvern. (Stind.)

◇ **La Sacălaz,** în apropiere de Timişoara, a luat fiinţă o nouă unitate comercială, o cofetărie. Inaugurarea a avut loc în ianuarie a. c., dar clienţi nu prea s'au arătat în cursul iernii, pentru că această cofetărie n'avea sobă. A venit vara, cu soare dogoritor. Clienţii au sosit buluc, să mănînce îngheţată. Cofetăria n'are însă nici ghiaţă, nici îngheţată şi nici măcar răcitor. Conducătorii cooperativei, de care depinde cofetăria, s'au gîndit atunci să aducă îngheţată dela Timişoara, adică dela 10 kilometri. Fără răcitor, îngheţata se topeşte repede. În felul acesta, îngheţata este servită în formă lichidă, căldicică. În lipsă de altceva, locuitorii din Sacălaz o acceptă ca îngheţată şi... o beau, ca braga. Important este că, sub regimul de democraţie populară, la Sacălaz avem şi cofetarie. (Stind.)

◆ **„Săgeata"** este o navă modernă, cu aripi portante, care face acum naveta între Galaţi şi Brăila. Cu o capacitate de 60 de locuri, nava parcurge distanţa cuprinsă între Galaţi şi Brăila în cel mult 25 minute. Celelalte vase parcurg aceeaşi distanţă în circa 90 minute. „Săgeata" este deci un succes al constructorilor de nave. Trebue s'o recunoaştem, după cum trebue să recunoaştem că în domeniul construcţiilor navale s'a realizat mult în ultimul timp. (Stind.)

◇ **Problema transportului în comun** este o grea problemă pentru edilii bucureşteni. Aproape nimeni nu posedă automobil, iar cu cele 40 de taxiuri nimănui nu-i dă mîna să circule. Aşa se explică cum, în cursul anului 1962, tramvaele, autobuzele şi troleybuzele I.T.B.-ului au transportat 800 milioane călători. Parcul de vehicule de transport în comun este însă cu mult prea mic şi I.T.B.-ul face eforturi pentru a ridica capacitatea de transport la 1 miliard călători anual. La aceasta nu se poate ajunge decît dacă I.T.B.-ul ar fi autorizat să cumpere vehicule din străinătate. Guvernul nu dă însă asemenea autorizaţie de import, nici măcar pentru maşini de proveniență din Cehoslovacia sau din Germania de Est. I.T.B.-ul este obligat să cumpere autobuze numai dela uzinele „Tudor Vladimirescu" din Capitală, dela „Steagul Roşu" din Braşov şi troleybuze dela „Electroputere" din Craiova. Intreprinderile acestea livrează într'adevăr vehicule cu carcase frumoase, bine vopsite, dar cu arcuri şi motoare slabe, din lipsa oţelului de calitate. Lipsite de bobine de cupru, cu izolatori de slabă calitate şi lipsite de tablă silicioasă pentru motoare, vehiculele au pierderi mari în cîmpul magnetic şi se defectează repede. După toate altele, maşinile fabricate în ţară sunt mult mai scumpe decît cele importate. I.T.B.-ul face ce poate: repară necontenit şi comandă mereu alte maşini. Pentru 1963, fabricele româneşti, ocupate cu livrări pentru ţări exotice, s'au obligat să livreze I.T.B.-ului 100 autobuze şi 10 tramvae. Atît! Pînă la sosirea acestor autobuze si tramvae, se lucrează la mărirea garajelor din Bulevardul Bonaparte (Ilie Pintilie) şi din Şoseaua Alexandria, precum şi la mărirea depourilor Obor şi Dudeşti.

I.T.B.-ul este dealtfel una dintre puţinele întreprinderi care-şi îndeplineşc planul. Directorul general şi organizaţia de partid au impus salariaţilor itebişti o disciplină militară, cea mai mică abatere fiind imediat aspru pedepsită. Afară de aceasta, fiecare salariat se străduește să fie evidenţiat, căci dintre itebiştii evidenţiaţi se aleg acum elementele pentru posturile de vîrf.

În general, situaţia transportului în comun la Bucureşti se prezintă după cum urmează. Cele mai aglomerate linii sunt liniile de autobuze 32, 33 şi 34, precum şi liniile de troleybuze 84 şi 88 care deservesc fabricele care lucrează cu cîte 3 schimburi şi care, din 8 în 8 ore, varsă 35000 pînă la 40000 de oameni. Datorită acestui fapt, pe aceste traseuri, precum şi pe alte traseuri, se circulă şi noaptea. Linia Nr. 15 va fi din nou prelungită şi prelungite vor fi şi liniile de troleybuze 88 şi 89. Pentru descongestionarea pieţelor Nicolae Bălcescu, Obor şi Unirei, se va modifica traseul unei serii de linii de tramvae. (Stind.)

◆ **Trei persoane care au avut posturi de conducere** la „Româno-export" şi la „Agro-export" se află sub stare de arest, dar n'au compărut încă în faţa instanţelor de judecată: **Rosingher,** membru de partid, fost director la „Româno-export", **Rado,** fost consilier la „Româno-export" şi **Edelstein,** fost director la „Agro-export". Înaintea lor, alte „vîrfuri", lucrînd tot în sectorul comerţului exterior şi al căror nume sună asemănător, au suferit grele condamnări, dela 8 pînă la 20 ani puşcărie. La Bucureşti, se spune că trei membri de partid (între care se numără şi fostul consilier economic reperist la Roma) ar fi fost condamnaţi la moarte, dar n'au fost executaţi pînă acum. (Stind.)

◇ **Revistele literare din ce în ce mai puţin citite.** — În mai multe şedinte ţinute consecutiv, comitetul de conducere al Uniunii Scriitorilor a discutat situaţia revistelor literare. S'a ajuns astefel la concluzia că **toate** aceste reviste sunt deficitare şi că au un număr din ce în ce mai mic de cititori. Deficitul se datoreşte faptului că pentru materialul livrat (proză şi versuri „pe linie") autorii sunt plătiţi, fără excepţie, ca scriitori de categoria I-a. Producţia literară se măsoară „cu metrul"; calitatea nu joacă nici un rol. Exprimată în cifre, situaţia principalelor reviste literare este următoarea: „Gazeta Literară" apare în 27000 exemplare, peste 10000 exemplare rămînând nevîndute. „Luceafărul" se tipăreşte în 11000 exemplare, din care se vînd doar 6000. Din cele 10000 exemplare scoase de „Viaţa Romînească", nu se vînd nici jumătate. În plus, „Viaţa Romînească" apare şi cu foarte mari întîrzieri. Din această pricină mulţi abonaţi nu-şi mai reînoiesc abonamentul. (Stind.)

◆ **Scade numărul candidaţilor** la concursul de admitere la Facultatea de Medicină din Bucureşti. Din 1955 şi pînă astăzi, afluenţa la examenul de admitere la Facultatea de Medicină din Bucureşti a scăzut considerabil. Astfel, în 1955 erau 11 candidaţi pentru un loc, iar în 1962 numai 2 candidaţi pentru acelaş loc. La Facultatea de Stomatologie a fost nevoe să se ţină un al doilea examen de admitere, deoarece la primul examen se prezentaseră prea puţini candidaţi. Lipsa de candidaţi la Medicină a fost provocată de măsura desfiinţării cabinetelor particulare, de viaţa mizerabilă a tinerilor medici în mediul rural şi de desfiinţarea burselor care au fost acordate de sfaturile populare, pînă în 1962, fiilor de muncitori, de ţărani şi de intelectuali, adică la 98% din studenţii care urmau cursurile Institutului Medico-Farmaceutic din Bucureşti (Medicina Generală, Stomatologie, Pediatrie şi Farmacie). La Facultatea de Medicină Generală, numărul studenţilor străini este încă destul de mare, faţă de 1960 totuşi în scădere. (Stind.)

◇ **Viaţa în cămine şi starea de spirit a studenţilor.** — Facultatea de Medicină Generală din Bucureşti dispune de 3 cantine: în Splaiul Independenţei, în Calea Victoriei 121 şi în Strada Constantin Mille 8, unde este şi căminul „30 Decembrie". La cantina din Splaiul Independenţei, mîncarea este incomparabil mai bună decît la celelalte cantine şi serviciul mai îngrijit. Cauza? Acolo iau masa şi studenţii străini. Studenţii sunt obligaţi să facă o zi de serviciu la cantină, pentru a supraveghia personalul şi a împiedeca furturile. Cu toate acestea, de furat se fură mereu. Există cămine pentru studenţi şi cămine pentru studente, dar şi cămine mixte, cum este cel din Strada Constantin Mille 8. Cu toate că locuiesc cîte 12 în aceiaşi cameră, viaţa în cămine este acceptabilă. Studenţii sunt însă permanent controlaţi de utemiştii care alcătuiesc „comitetul". Controlul acesta nu are însă efect decît asupra studenţilor din primii doi ani de studii. Pe măsură ce trec anii, studenţii primesc cu tot mai multă indiferenţă şi chiar cu ostilitate tot ce vine dela U.T.M. În general, studenţii din anii superiori fug de „manifestaţiile de masă" şi de şedintele de îndoctrinare, preferînd să constitue grupuri de prieteni, refractare încadrării silite a regimului, cu alt stil de viaţă şi cu alte preocupări. (Stind.)

◆ **Scăpare din vedere.** — Viorica Ciorbagiu a asistat la recepţia unor blocuri la Craiova şi povesteşte în „Romînia Liberă" din 28 Iunie 1963: „Mai întîi trebuie spus că »recepţia totală« nu e termenul propriu pentru operaţia la care am asistat în blocul A 4. În afară de faptul că faţada nu e finisată, movile de moloz, resturi de cărămizi şi de alte materiale de construcţie întregesc decorul, de loc îmbietor, din faţa blocului. Cu greu poţi admite că blocul este pregătit ca peste cîteva zile aici să se mute zeci de familii. Mai ales că de la începerea şi pînă la darea lui în folosinţă a trecut aproape un an (blocul are 60 de apartamente).

— Blocul arăta la începutul lunii ca şi azi. L-am fi putut da în folosinţă de pe atunci, dacă... ar fi fost făcut racordul la conducta de apă a oraşului — ne informează şeful de şantier." După cum se vede, o nimica toată. (Stind.)

◇ **Recrutarea ofiţerilor de Miliţie şi de Securitate.** — În regiunea Galaţi, majoritatea ofiţerilor de Miliţie şi de Securitate proveneau din rîndurile hamalilor din porturi sau erau foşti grataragii, scamatori pe la bâlciuri şi oameni fără căpătîi. După ce le-a dat uniformă şi le-a pus grade pe umăr, regimul i-a trimis pe toţi la cursuri serale, să înveţe carte şi să treacă bacalaureatul. În ciuda indulgenţii profesorilor, aproape nici unul din ei nu a reuşit să facă treaba asta. Regimul a luat atunci hotărîrea să-i trimită „în producţie", pe măsura în care urmau să fie înlocuiţi cu elemente noi. Mulţi dintre ei sunt însă menţinuţi în slujbă, pentru că elemente noi nu se prea ivesc. Organele partidului s'au adresat tinerilor din raioanele Brăila, Galaţi şi Făurei, tineri care nu reuşiseră să se plaseze în fabrici. A fost nevoe de multă propagandă pentru a-i convinge, pentru că există un sentiment de teama la aceşti tineri. Ei îşi dau seama că, devenind ofiţeri M.A.I., se izolează de mediul în care au trăit, sunt ocoliţi de toată lumea şi riscă, odată şi odată, să fie obiectul unor răzbunări. Teama de răzbunare este dealtfel un sentiment comun la toţi comuniştii, dela cei mai mari pînă la cei mai mărunţi. În asemenea condiţii, nu este de mirare că doi dintre cei mai renumiţi derbedei din Brăila s'au declarat gata să urmeze cursurile unei şcoli de ofiţeri M.A.I. din Bucureşti: Gavrilă **Buluc** şi Marian **Florescu.** După 2 ani, au apărut din nou la Brăila, primul îmbrăcat în uniformă de locotenent major şi celălalt în uniformă de locotenent, ambii repartizaţi la biroul de anchete al Miliţiei. (Stind.)

◆ **Cu deosebire la sate,** pereţii caselor sunt acoperiţi cu tot felul de afişe şi de slogane. Ţăranii sunt îndemnaţi să doneze sînge pentru Crucea Roşie şi să se asigure pe viaţă la A.D.A.S. În faţa cooperativelor, pe panouri imense stă scris: „Consumaţi zilnic ouă, beţi lapte, mîncaţi carne..." Adevărată bătae de joc! Ţăranii, care nu pot ţine decât un număr foarte redus de păsări, vînd ouăle pentru a putea cumpăra gaz; laptele se predă la colectivă, iar carne nu vede nimeni, decât la zile mari. Nimeni nu poate tăia vite, iar măcelării la sate nu există. Dacă nu sunt duse la colectivă, vitele sunt „contractate" cu statul, în schimbul furajelor şi a unei mici sume de bani.

Dar cininismul guvernanţilor merge şi mai departe. Pe alte panouri se compară viaţa „fericită" a ţăranului colectivizat cu viaţa „necăjită" a ţăranului din gospodăria individuală. Fiecare ţăran ştie însă că o zi de muncă la colectivă este plătită cu 2 kg porumb, 1 kg de grâu şi 2 lei în numerar. Mai mult de 150 de zile pe an nu lucrează nimeni în colectivă, media fiind de 90 zile muncă pe an. Aceasta face 180 kg porumb, 90 kg grâu şi 180 lei în numerar. Iată viaţa **fericită** a ţăranului din gospodăriile colective. Solda unui locotenent major de Miliţie este de 2000 Lei pe lună... (Stind.)

◇ **Policlinicile cu plată şi reacţiunea muncitorilor.** — În 1958 au luat fiinţă policlinicile cu plată, la care nu dau consulaţii decât medicii membrii de partid, sau acei care sunt în graţiile regimului. Costul unei consultaţii la un medic specialist la o astfel de policlinică a fost fixat la 35 de lei. Dacă medicul este şi profesor universitar, consultaţia costă atunci 60 lei. Muncitorii nu pot plăti însă aceste consultaţii. Au început să se agite. La Reşiţa, Ploeşti, Hunedoara, Craiova şi la Galaţi, sub presiunea muncitorilor, sindicatele au cerut să se interzică medicilor dela policlinicile uzinelor să fie medici consultanţi şi la policlinicile cu plată. (Stind.)

◆ **Eliberarea din închisoare a condamnaţilor politici este o stare de provizorat.** — În cele mai multe cazuri, eliberarea din închisoare nu survine decât în ziua în care condamnatul politic a împlinit termenul pedepsei. Uneori, condamnatul politic poate fi cumpărat, cu bani grei, trimişi din străinătate sau... poate căpăta o prelungire „administrativă", sub forma domiciliului obligator.

Şi tot în cele mai multe cazuri, cel eliberat este din nou arestat, după un an doi, trimis în faţa unui tribunal şi condamnat la o pedeapsă mult mai grea. Dosarul viitoarei condamnări este întocmit încă din închisoare, mai ales dacă cel în cauză n'a fost pe timpul detenţiunii informator al organelor de pază. Cu toată obligaţia ce şi-a luat la eliberare că va fi pe viitor informator al Securităţii, eliberatul este pus imediat în urmărire. Vecinii, colocatarii şi prietenii sunt obligaţi să raporteze tot ce face şi tot ce vorbeşte. I se întind curse şi trebue să înfrunte diverşi agenţi provocatori. Dacă acceptă să lucreze „la muncă de jos", scapă mai uşor: este dat pe mâna organizaţiei de partid, care caută să-l compromită prin diferite acţiuni în favoarea regimului. Este pus să scrie articole, să ţină discursuri, să trimită scrisori la cunoscuţi, obligat să vorbească la ţară în favoarea colectivizării... În cele din urmă este îndemnat să facă cerere de înscriere în partid, dar aceasta cerere este păstrată în evidenţă...

Ion **Niţulescu,** fost membru al Partidului Social-democrat, fusese condamnat la 4 ani închisoare, pedeapsă pe care a ispăşit-o în diferite închisori, unde a dovedit a fi om de caracter. A fost eliberat, dar nu s'a bucurat decât de 6 luni de libertate. În primăvara lui 1962 a fost rearestat şi de atunci nu se mai ştie nimic de soarta lui.

Colonelul **Beleuţă,** condamnat în 1953 la 6 ani închisoare, om de înaltă ţinută morală, a fost exemplu pentru toţi deţinuţii. Eliberat, a refuzat postul ce i se oferise şi s'a angajat hamal, la descărcarea vagoanelor. A lucrat, a trăit retras şi n'a supărat pe nimeni, dar n'a putut fi antrenat în nici un fel de acţiune în favoarea regimului. În toamna lui 1960 a fost rearestat, judecat cu uşile închise, fără martori şi fără avocat. Condamnat la 20 de ani, Colonelul Beleuţă a murit în închisoare, în 1961. (Stind.)

◇ **Întâmplări din Capitală.** — La numărul 29 din Strada Smârdan, în Bucureşti, locuia un tâmplar cu numele de **Şerban.** Ar fi locuit şi astăzi în Strada Smârdan, dacă n'ar fi fost comunist din ilegalitate şi dacă, la înscăunarea noilor stăpâni, n'ar fi fost făcut, peste noapte, maior în cadrul politic, deşi n'avea decât 4 clase primare. În cele din urmă, Maiorul Şerban a fost repartizat la Ministerul Forţelor Armate, în Piaţa Valter Mărăcineau 2. Într'o bună zi, în toamna lui 1961, soţia lui Şerban a primit un telefon dela M.F.A. I se comunica laconic că soţul ei a murit, într'un accident. În ce fel de accident a murit Maiorul Şerban, nimeni n'a putut afla. Cadavrul lui a fost predat în cosciug închis, bătut în cuie. Dar Maiorul Şerban mai avea un frate, locotenent major, tot în M.F.A. După 2 luni, a murit şi Locotentul major Şerban, tot în accident. De data aceasta cadravul n'a mai fost predat în cosciug închis; a fost pescuit pe o baltă, dar tocmai lângă Făgăraş. (Stind.)

LE-A LUAT DUMNEZEU MINŢILE?

Doi preoţi ortodocşi români din Windsor (Canada), George Nan şi Nestorian Cicală, au găsit cu cale să convoace enoriaşii pentru a primi „sărbătoreşte" pe „Mitropolitul" Justin Moisescu, membru de partid şi slugă devotată a „patriarhului" roşu din Moscova. Moisescu, agent principal al organizaţiei comuniste „Partizanii Păcii", a întreprins o călătorie de informaţie în America de Nord, pentru a facilita şi mai mult acţiunea de infiltrare comunistă. Nu ştim care din cei doi preoţi mai sus amintiţi este mai vinovat de această scandaloasă mascaradă şi care din ei este autorul manifestului lansat cu această ocazie, monument de imbecilă inconştienţă. Până la lămurirea lucrurilor, ruşinea îi acoperă pe amândoi, deopotrivă.

ATENŢIUNE!

Ziarul nostru are un nou cont de bancă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2 • Marienplatz 28
Kto-Nr. 59555 PSchA MÜNCHEN
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277

Abonaţii, susţinătorii şi prietenii ziarului nostru sunt rugaţi să trimită orice sumă de bani **numai** prin această bancă şi să ţină seama că, la 23 August 1963, „Stindardul" va împlini 10 ani de când apare, luptând împotriva duşmanului comun, obligat să facă faţă la denunţuri şi uneltiri de tot felul, apărându-şi independenţa şi respingând colaborările şi sugestiile interesate.

Pourquoi l'amnistie en France?

Que des Français réclament l'amnistie pour des Français, quoi de de plus normal? Ils le font pour des raisons françaises. Ce ne sont pas ces raisons-là que nous pouvons invoquer, nous, les Européens arrachés à leur sol; nous n'aurions ce droit que sur notre propre terre, mais, sur cette terre, ce n'est pas l'amnistie que nous pouvons réclamer; elle est dépassée; ou bien, dans ce cas, «l'amnistie» doit s'étendre aux dizaines de millions d'esclaves que l'occupant russe garde sous ons joug; elle ne peut avoir pour signification que la libération de l'impérialisme étranger. Notre problème n'est plus celui de nationaux vis-a-vis de nationaux, mais d'Européens asservis face à un impérialisme barbare.

C'est peut être pour cela que justement nous comprenons tellement bien l'appel à l'amnistie de Français qui veulent voir cesser le maintien en prison de nationaux par des nationaux, d'Européens par des Européens, alors que l'impérialisme étranger — soviétique — se prépare à obtenir par l'astuce de la coexistence ce qu'il n'a pas réussi à avoir par la brutalité: la partie de l'Europe encore libre.

Nous comprenons ces Français parce que nous connaissons, pour l'avoir vu de près, le vrai visage de l'impérialisme soviétique. Nous connaissons les bagnes, les prisons, les exécutions sommaires, les tortures; nous connaissons l'univers concentrationnaire qu'est le régime soviétique. Aussi ne comprenons-nous pas — sincèrement, nous ne comprenons pas — qu'un pays menacé par cet impérialisme concentrationnaire puisse admettre chez lui un régime de bagnes et de prisons. Il nous semble incroyable, absurde, monstreux qu'un gouvernement qui veut lutter contre la tyrannie communiste puisse maintenir un système qui apparaît comme la plus claire caractéristique de cette tyrannie. Nous avons trop connu ces prisons, ces bagnes, cette mise aux fers d'adversaires politiques pour ne pas crier casse-cou à ceux qui croient que l'on peut résister à cet ennemi en pratiquant, même sur une plus faible échelle, les méthodes qu'il affectionne.

Nous croyons en la sincérité de la lutte anticommuniste du gouvernement français; c'est pourquoi nous joignons notre voix à celles qui réclament l'amnistie en France. C'est la voix d'Européens qui ont fait la tragique expérience des polices toute-puissantes, des tribunaux d'exception et des prisons politiques. L'Europe ne peut vraiment se défendre contre l'impérialisme de proie qui attend de la conquérir qu'en refusant chez elle ce régime-là.

Si notre sort d'Européens chassés de leur sol ne nous donne pas le droit de prendre parti dans une affaire française, notre qualité de représentants libres de peuples européens asservis nous autorise à mettre en garde un peuple européen et son gouvernement contre un régime qui doit en fin de compte favoriser l'ennemi extérieur, lequel pousse d'ailleurs au maintien de ce système en France. C'est pourquoi, au nom des dizaines de millions de nos frères prisonniers à l'Est, nous demandons l'amnistie pour des milliers de nos autres frères européens prisonniers en France. Nous, ses victimes, nous ne pouvons que prendre parti contre l'univers concentrationnaire.

STINDARDUL

MOVIMENTO JOVEM PORTUGAL

Vous prie de bien vouloir prendre note qu'à dater de ce jour toute correspondance doit etre dirigée (**sans mentionner le nom du Mouvement ou du journal**) a la boîte postale no. 2.352 — Lisboa, Portugal.

L'EUROPE COMMUNAUTAIRE PERIODIQUE

Boîte postale 825
BRUXELLES 1 — BELGIQUE
Le numéro: 30 F. belges (3 NF français)
Tarif des abonnements:
Un an, 12 numéros: 250 F. belges
25 NF. français
Montant à verser au Compte de Chèque Postal
Numéro 949.949 de A. Thyssens, Bruxelles 1

Lisez chaque Jeudi
RIVAROL

JEUNE-EUROPE

Boîte Postale No. 9
Chaussée de Charleroi 33
BRUXELLES 6 — BELGIQUE
Prix pour les abonnements:
Tarif étranger imprimé:
6 mois (24 n-os): 120 F.
12 mois (52 n-os): 245 F.
Tarif étranger (enveloppe scellée):
6 mois: 180 F.
12 mois: 345 F.

UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE

71, rue de Dunkerque — PARIS 9-e, Tél.: LAMartine 58—53

Sécrétaire Général: Georges MAILLET, Trésorier: Jacques DESJARDINS.

Comité de Patronage:

S. E. le Cardinal GERLIER, archevêque de Lyon, Primat des Gaules
R. ARON
Général BARRE
Général de BENOUVILLE
Général BOYER de LATOUR
Bâtonnier Jacques CHARPENTIER
Jacques CHASTENET, de l'Académie Française
DANIEL-ROPS, de l'Académie Française
Richard DUPUY
Jean de FABREGUES
André FRANÇOIS-PONCET, de l'Académie Française
Maurice GENEVOIX, de l'Académie Française
HENRY-HAYE
Monsieur le Maréchal Alphonse JUIN
René-Georges LAEDERICH
Jean LA HARGUE
Mme la Maréchale de LATTRE de TASSIGNY
Gabriel MARCEL
Henri MASSIS, de l'Académie Française
André MAUROIS, de l'Académie Française
Georges PELLISSIER
François PIETRI
Colonel REMY
Jules ROMAINS, de l'Académie Française
Rémy ROURE
Général RUBY
Michel de SAINT-PIERRE
Georges SAUGE
Docteur Albert SCHWEITZER
Gustave THIBON
Henry TORRES
Général TOUZET du VIGIER
Général VESINE de LARUE
Général Maxime WEYGAND, de l'Académie Française

*

La campagne pour l'amnistie a déja regroupé plus de

14000 adhésions,

dont:
plusieurs centaines de religieux, de professeurs, de médicins, de militaires.

*

Un appel de son Eminence le Cardinal GERLIER, archevêque de Lyon, Primat des Gaules

«M'associant de tout cœur aux démarches faites par une série de personalités, je considère également comme nécessaire une amnistie, qui s'appliquerait d'abord aux jeunes détenus politique que l'on trouve si nombreux dans les prisons de France.

Quand'on songe que tant d'autres prisonniers, dont la culpabilité était avouée par eux-mêmes, ont été libérés, on ne saurait comprendre qu'un si grand nombre d'autres, et notamment tant de jeunes gens, demeurent encore internés.»

Monsieur le **Maréchal Juin,** dans «Carrefour»:

«Devant l'incertitude de notre devenir et le désastre moral de notre armée, comment ne pas souhaiter une Amnistie libératrice de nos prisons et du cauchemar de tant de braves gens qui furent à l'honneur et sont catalogués aujourd'hui parmi les soldats perdus?»

Le Batonnier Jacques **Charpentier,** dans le même numéro de «Carrefour»:

«... Assez de proscriptions. Assez du règne de la police et des complots préfabriqués.

Assez de tribunaux exceptionnels. Assez des magistrats sur qui pleuvent les étoiles, et des képis sur les robes rouges. Assez des uniformes dans les palais de justice.

Assez des arrestations arbitraires. Assez de la garde à vue. Assez des détenus qu'on trouve morts dans les commissariats (une épidémie de suicides, sans doute?).

Assez des assignations à résidence et des ministres de l'Intérieur qui internent les accusés quand les tribunaux les acquittent.

Assez des corespondances qu'on décachète et des tables d'écoute sur les téléphones.

Assez de l'abominable article 16.

Assez des enlévements à la Koutiépov **sur des territoires étrangers.**

Assez des offres de secours aux gouvernements impécunieux **pour qu'ils livrent les réfugiés politiques.**

Assez des équipes d'indicateurs qui, dans les bureaux, les ateliers et les salons, constituent les dossiers de ceux qui ne pensent pas bien.

Assez des épurations qui préludent aux purges de demain.

Assez des condamnations insensées, des années de prison qui s'abattent sur les dactylos convaincues d'avoir mis une lettre à la poste et sur le camarade qui a prêté sa voiture à un O. A. S.

Assez de prisons dans lesquelles les héros des rizières et des djebels sont jetés dans la cellule des souteneurs, et les jeunes filles de la Croix-Rouge dans le quartier des prostituées.

Assez de ces infamies. Assez de ces hontes qui, aux yeux de l'étranger, nous déshonorent.

ASSEZ! ASSEZ!»

André **Figuéras,** dans la «Nation Française»:

«Les choses peuvent trainer, c'est vrai. Elles peuvent aussi bien se precipiter. Ne serait-ce qu'à cause de l'urètre, comme dit Victor Hugo. Ou de l'urée, comme dissent les médecins. Et le destin peut très bien avoir déjà décidé que les choses se produiront en septembre.

Il n'est pas interdit d'imaginer qu'un certain désordre accompagnera cette modification. Quoi qu'il doive, ensuite, surgir de ce desordre, sur le moment il laissera le champ libre, comme c'est chaque fois le cas, à tout ce qu'il y a de mauvais dans la société.

Si douloureuse soit cette perspective, ou plutôt parce qu'elle est, nous devons l'evoquer clairement. En cas de flottement du pouvoir, ou de vacance proprement dite, s'il y a des émeutes, — **quatre mille patriotes parmi les meilleurs peuvent être massacrés en quelques instants, puisqu'on sait où les trouver, et qu'ils y sont sans defense.**

Cela étant — et personne d'honnête ne peut déclarer improbable une telle hypothèse qui a, au contraire, toutes les chances de se réaliser, — l'amnistie ne devient plus une question de morale ou de justice, ou d'apaisement. Elle devient, ni plus ni moins, une question de vie ou de mort pour quatre mille hommes qui n'ont fait, après tout, qu'aimer passionnément la France.

Dès à présent, donc, mettons chacun devant ses responsabilités, afin que l'on ne puisse pas plus tard, — trop tard —, nous dire que l'on n'avait pas voulu cela. Voici crûment le drame évoqué, la question posée. Personne ne pouvant nous certifier, et pour cause, que les prisons seront à l'abri de tout remous populaire, il faut donc écrire, et je vous le demande, répéter, que tous ceux qui refusent aujourd'hui de se prononcer en faveur de l'accord de l'amnistie aux patriotes, seront, demain, complices du crime, si celui-ci est commis. Date est prise, et les belles âmes en retard ne se laveront pas.

Voilà, tout d'abord, la réponse que j'avais à faire à la lettre que m'a adressée:

l'UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE.

Nous devons donc, à ce propos, faire appel le plus largement possible à l'opinion internationale. Si le gouvernement français ne met qu'on obstacle fictif à ce que l'on hurle, dans les rues de Paris, des injures à l'égard d'un chef d'Etat étranger qui fait comparaitre un bolchevik en justice, — je ne vois pas pourquoi, dans certaines capitales, nous ne pourrions pas trouver quelque écho à nos protestations.

Pour le salut donc de nos amis, de nos frères, souvenons-nous d'agir, le plus promptement possible et le plus fermement possible. **Car un septembre peut survenir vite,** et nous n'ignorons pas que, pour certains, ce serait une diabolique jouissance que de pouvoir compter, pour qu'ils vous vengent d'avoir chu, sur les semptembriseurs.»

*

— Un court extrait d'un article paru simultanément dans plusieurs bulletins de la F. E. N. (Fédération des Etudiants Nationalistes):

«Pleurer les morts? Certes! Mais faut-il pleurer ces morts vivants qui ont lutté pour conserver une province à la France? Qui hurle à la mort? à LEUR mort? Le régime continue une guerre contre les meilleurs, une guerre qu'il n'a pas voulu pour suivre contre son ennemi. Bien mieux, l'adversaire, lui a bénéficié d'une amnistie: les égorgeurs ont été reconduits à la porte des prisons.

Des voix commencent à s'élever de toutes parts et à l'étranger pour qu'intervienne une juste amnistie. La cause du combat, le tremplin subversif d'une organisation dite «secrètre» a été abattu, qu'attend-on pour que les fils de France rentrent dans leurs foyers?

Au visage de ceux qui ont voulu garder 9.000.000 de Français, le guichet de leur cellule claque comme une gifle. Les humiliations sont leur pitance. Le désepoir les habite et les suicides font leurs ravages. Le père ne connaîtra pas son fils le foyer est détruit; l'épuisment, l'effondrement nerveux en font des loques humaines: la vie en prison est une terrible bataille!»

*

POURQUOI CE SCANDALE?

Chaque fin de guerre marque, dans tous les pays, un tournant dans les aménagements pénitentiaires. L'horreur soulevée par les révélations sur les camps de concentration, la littérature issue de cette période, suscitèrent généralement une amélioration des conditions de détention. Les prisonniers de droit commun en bénéficièrent, puis les détenus politiques.

Ce préambule amène une question: comment et pourquoi a-t-on osé revenir en arrière aujourd'hui, et traiter si mal les détenus politiques en France? Que deviennent l'Honneur national, la Grandeur de la France, la Dignité de l'Homme, dans cette maladie que l'on cache comme un péché?

Des trois régimes de détention (A politique; C droit commun et B intermédiaire prévu pour des cas spéciaux), le plus répandu — et souvent dans des conditions désastreuses — est le régime C intégral. Le régime B n'est pas appliqué au vingtième des détenus politiques; quant au régime A il n'en est absolument pas question.

Avant que l'amnistie indispensable, inévitable dans le temps, intervienne, nous demandons expressément à tous les adhérents de l'U. F. A. d'intervenir de toutes les façons possibles auprès des assises internationales, des représentants de l'autorité, des personnalités morales et religieuses pour que cesse enfin un scande qui ne profite à personne, surtout pas à la France, et qui n'a vraiment que trop duré!

Georges MAILLET

L'UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE

constate:

— que M. Ben Bella a successivement affirmé:
1 Qu'il ne retenait pas de Français prisonniers, et il invait la Croix-Rouge à s'en assurer;
2 Qu'il fallait respecter les harkis encore en vie;
3 Qu'il était prêt à échanger 1.200 harkis détenus et des prisonniers «politiques» européens contre 8 membres des réseaux de soutien au F. L. N. arrêtés en France.

— que M. Ben Bella a trompé l'opinion et la Croix-Rouge internationales.

L'UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE

affirme:

— que le mensonge et le chantage ne sont pas des méthodes de gouvernements civilisés.

L'UNION FRANÇAISE POUR L'AMNISTIE

demande:

— que soient immédiatement libérés les 8 derniers prisonniers des réseaux F. L. N., qui seront nécessairement, et de toute façon, amnistiés tôt ou tard;

— que les Prisonniers non garantis par le Droit International et qui sont entre les mains du gouvernement de M. Ben Bella, soient immédiatement rapatriés et reclassés comme cela leur est dû.

L'Intérêt national
La politique internationale
L'humanité la plus élémentaire
La simple justice...
...COMMANDENT!

LA HAUTE FINANCE ET LES REVOLUTIONS

La revue LECTURES FRANÇAISES (58, rue Mazarine, B. P. 92—18, Paris-18); qui a publié précédement un gros ouvrage sur les Partis et les Journaux politiques, un autre sur les Technocrates et la Synarchie et un troisième sur les Rothschild, vient de faire paraître un petit livre sur «LA HAUTE FINANCE ET LES REVOLUTIONS» (prix: 6 F.). Les documents qui y sont publies semblent bien indiquer que les puissances d'argent ont eu un rôle considérable dans les révolutions modernes.

Général Platon CHIRNOAGA

UN CHAPITRE D'HISTOIRE ROUMAINE (1940—1945)

Collection „DACIA" (Dr. F. Bradesco)
rua Figueiredo Magalhaes 771, apt. 601
Rio de Janeiro — GB
BRASIL

Pour la libération des peuples d'Europe orientale du joug communiste

De la part du secrétariat central du Nouvel Ordre Européen (av. de Cour 73, **Lausanne,** Suisse), nous recevons le communiqué suivant:

La Commission culturelle du Nouvel Ordre Européen, réunie à Milan les 13 et 14 avril 1963 **exprime** sa solidarité au gouvernement de la République sudafricaine pour son admirable combat en faveur d'un juste développement des rapports entre les races blanche et noire et affirme que le premier devoir de la nouvelle Europe sera de lui apporter une aide fraternelle;

condamne l'action de l'ONU au Katanga, appuyée à la fois par les Etats-Unis et l'URSS, dirigée aussi bien contre les populations du Congo que contre l'Europe et conduite en violation des statuts mêmes de l'ONU (droit des peuples à disposer d'eux-mêmes) et des lois de la guerre (massacres de prisonniers et de civils);

témoigne au commandant allemand Walter Reder, injustement détenu dans la prison de Gaeta, sa solidarité et sa sympathie, demande sa libération au gouvernement italien et invite toutes les organisations nationales à appuyer cette revendication;

attire l'attention sur la scandaleuse détention à Spandau de Rudolf Hess et demande que des efforts semblables soient accomplis pour sa libération;

considère comme décisive la lutte du Portugal pour la survivance de l'homme blanc en Angola, véritable bouclier protégeant l'Afrique du Sud, et forme le vœu que le Portugal puisse tenir cette position jusqu'à la révolution européenne nationale et sociale, qui pourrait aussitôt lui venir en aide;

note avec satisfaction les progrès de l'unité des peuples islamiques et espère que cette unité favorisera la collaboration entre ces

(Lire la suite en 8-e page)

Die Standarte

Wer war McCARTHY

In der hervorragenden und immer mehr Leser gewinnenden Zeitschrift der jungen, national und europäisch gesinnten französischen Akademiker, **«Europe Action»**, bringt Pierre Hofstetter, Fachman für amerikanische Angelegenheiten, im Juli-Heft 1963 einen kurzen aber sehr interessanten Artikel über McCarthy, den Mann, der ein Symbol geblieben ist für eine bestimmte politische Haltung. Gerade jetzt, da die Protagonisten der friedlichen Koexistenz hinterlistig auf Hochtouren arbeiten, halten wir es für zweckmäßig, diesen Artikel in deutscher Übersetzung zu bringen:

„Als Joseph Raymond McCarthy am 2. Mai 1957 im Marine-Hospital Bethesda, unter Umständen die alle seine Freunde für merkwürdig hielten, starb, bemerkte Richard Nixon, damals Vizepräsident der Vereinigten Staaten: Es werden Jahre vergehen, bis die Bilanz des Kampfes, der von Joe McCarthy geführt wurde, mit Objektivität gezogen werden wird.

McCarthy war, vielleicht ohne es zu wollen, zehn Jahre lang eine dominierende Figur auf der Bühne der amerikanischen Politik. Die außerordentliche Energie, die er zur Führung seines Kampfes einsetzte, hatte die Schaffung eines neuen Wortes im Sprachschatz zur Folge: »McCarthyismus.« Für die einen ist dieses Wort synonym mit Antikommunismus, für die anderen bedeutet es »Intoleranz gegenüber dem Liberalismus«. Erfunden wurde dieses Wort von dem Kommunisten Gus Hall, der es zum ersten Male im »Daily Worker« vom 4. Mai 1950 verwendete. McCarthy selbst machte es sich zu eigen mit dem 1952 im Verlag Devin-Adair, New York, erschienenen Buch: »McCartyismus: der Kampf für Amerika«.

Seit 1946 Senator von Wisconsin, wo er den Fortschrittlichen Bob La Follette geschlagen hatte, wurde McCarthy erst durch die Rede bekannt, die er am 9. Februar 1950, dem Geburtstag Lincolns, in Wheeling, West-Virginia, hielt und die einen großen Widerhall fand. Am nächsten Tage erschien sein Name auf der ersten Seite der Zeitungen. Was sagte er damals? Daß zahlreiche kommunistische, prokommunistische und Marxismus propagierende Elemente noch immer am Werk seien, die Außenpolitik des State Department, dessen damaliger Sekretär Dean Acheson war, umzuformen. Diese Beschuldigung wäre verschwiegen worden, die Presse hätte sie unter den Tisch fallen lassen, wenn sie nicht von McCarthy ausgesprochen worden wäre, einem einmaligen Rednertalent in der Geschichte Amerikas.

Außerdem trugen die damaligen Ereignisse — die ersten großen Atomspionage-Prozesse, die Affäre Alger Hiss, die niederschmetternden Enthüllungen betreffend die Verantwortung der Regierung Truman in der Preisgabe Chinas an die Kommunisten — dazu bei, daß die Rede des Senators von Wisconsin große Erregung hervorrief.

Amerika wachte, nach 20 Jahren Flirt und Komplizität mit den Sowjets, — »20 Jahre Verrat«, wie McCarthy später, an die Opfer von Yalta und an die von Washington an Mao ausgelieferten Chinesen denkend sagte, — auf. Nixon nahm sich des Falles Alger Hiss, Beamter im State Department und Berater Roosevelts, an: trotzdem wurde der Mann nicht als Verräter verurteilt sondern wegen Meineids, weil er nicht zugeben wollte, daß er geheime Dokumente an Whittaker Chambers, Mitglied eines kommunistischen Spionageringes, weitergeleitet hatte. Das Urteil wurde am 21. Januar 1950 ausgesprochen. Der große strategische Fehler McCarthys war wahrscheinlich, daß er mit derselben Wucht die kleinen wie die großen Haifische angriff.

Man hat gesagt, daß der Senator von Wisconsin, das Ansehen mancher Leute mit der Kraft eines Elefanten im Porzellanladen zerstörte: aber keines seiner »Opfer« war frei von der Schuld des heimlichen, direkten oder indirekten Einverständnisses mit der kommunistischen Verschwörung. McCarthy zeigte die militanten Kommunisten, die sich aus politischem Idealismus in die Partei einschreiben ließen, nicht beim FBI an; er entlarvte den Beamten der Bundesregierung, der, statt seinem Lande zu dienen, insgeheim für eine fremde Macht arbeitete.

Dieser harte Ire, »Self-made man«, der amerikanischen Erde eng verbunden, von der seine Eltern mit dem Enthusiasmus vieler Söhne der Grünen Insel, die der Hunger vertrieben hatte, einst Besitz ergriffen, zeichnete sich als Frontsoldat im Pazifik besonders aus. Verwundet und dennoch weiterkämpfend, wurde er von Admiral Nimitz ausgezeichnet. Was aber sahen er und seine Kameraden, als sie, mit dem Bewußtsein eines teuer erkauften Sieges, nach den Vereinigten Staaten zurückkehrten? Sie sahen ein großes Land, das damals fast die Welt beherrschte und das anfing, Rückschläge einzustecken, zuerst bedeutungslose, dann immer ernstere, bis sie im Verzicht auf wichtige Stützpunkte gipfelten. »Wie viele andere Amerikaner«, erklärte er, »fing ich an, mich über unsere zunehmende moralische und internationale Schwächung zu beunruhigen.«

Das ist der Anfang des McCarthyismus: eine energische, rein amerikanische Reaktion auf den »Rückzug Amerikas nach dem Siege«. Keine Partei und nicht die Verkörperung einer Ideologie. Eine Art Bewegung auf nationaler Basis, die entschlossen war, das Land von den Troß-Resten des Rooseveltismus zu reinigen. Denn in der Tat war Roosevelt derjenige, der es, von einem bestimmten Clan bearbeitet ,dem Kommunismus ermöglichte, sich so tief in den Staatsapparat einzuschleichen. Kosmopolit und Freimaurer, brachte ihn sein Antifaschismus dazu, ab 22. Juni 1941, jeden Feind Hitlers als einen ehrenhaften und zuverlässigen Freund zu betrachten. In seinen Augen hatte sich Stalin zu einem »guten Demokraten« entwickelt. Und gleichzeitig wurde Moa-Tse-Toung von ihm als ein »Agrarreformer« vorgestellt. 1948 brachen zwei Katastrophen aus: die Eroberung Chinas durch die Kommunisten und in Europa der Beginn des Kalten Krieges mit der Blockade von Berlin.

Die historische Rede von McCarthy in Wheeling fand in der Zeit statt, als die Regierung Truman, Erbin des Rooseveltismus, in Washington herrschte. Der Untersuchungsausschuß des Senats betreffend die auswärtigen Angelegenheiten, unter dem Vorsitz von Millard Tydings, wurde beauftragt, die kommunistischen Infiltrationen im State Department zu untersuchen. Diese Untersuchungen wurden so unzulänglich als irgend möglich geführt, so daß schließlich alle Personen, die von McCarthy angezeigt worden waren, reingewaschen wurden. McCarthy aber wurde durch seine Aussagen vor dem Unterausschuß berühmt.

1952 kündeten die Wahl Eisenhowers zum Präsidenten und die republikanische Mehrheit im Kongreß von einer Änderung der allgemeinen Orientierung: die Untersuchungskommission, mit deren Leitung McCarthy beauftragt wurde, nahm die Sache an dem Punkt wieder auf, an dem Tydings Unterausschuß sie aus der Hand gelegt hatte. Wie schon oben bemerkt, ging McCarthy, in seiner Jagd auch auf unwichtige Ziele, zu weit. Er machte den großen Fehler, die Ehrenhaftigkeit der Armee in Zweifel zu ziehen, weil er in ihren Reihen einen kommunistischen Zahnarzt entdeckte. Seine Gegner — Roosevelts Leute, die an Yalta mitschuldig waren und Liberale, die durch ihre ehemalige sowjetfreundliche Haltung kompromitiert waren — profitierten davon. Im Dezember 1954 belegte der Senat McCarthy mit einem Tadel, der ihn für immer belastete. Durch seine Gegner die ihn fürchteten, wurde Joe McCarthy in den Schmutz gezogen. Sie stellten ihn als einen von Hysterie Besessenen hin, als einen Analphabeten der Politik, einen verrufenen Abenteurer. Alle Mittel waren seinen Gegnern recht, einschließlich arglistiger Anspielungen auf sein Privatleben, das in Wirklichkeit makellos war.

Warum diese Rage gegen einen mutigen Menschen, gegen einen Uneigennützigen, der nichts anderes wollte, als seinen Landsleuten die große kommunistische Gefahr ins Bewußtsein zu bringen? Weil er die Methoden eines Boxers verwendete und direkt ins Ziel schlug? Oder weil er die hochheilige UNO angriff, die für ihn eine richtige 5. Kolonne der Sowjets auf amerikanischem Boden war?

Nichts von alledem. »McCarthy«, schrieb Morrie Ryskind zu jener Zeit im »Times-Mirror« von Los Angeles, »besiegelte sein Schicksal an dem Tage, als er im Senat den Verzicht auf China brandmarkte und Roosevelt, Truman, General Marshall und das State Department tadelte. Er wurde sofort von den Liberalen als Fälscher von Tatsachen, als Demagoge bezeichnet, der die verfassungsmäßige Regierung gefährde, weil er die Ehrenhaftigkeit der höchsten Beamten dieser Regierung in Zweifel ziehe.«

Tatsächlich hat McCarthy am 14. Juni 1951 eine lange und gut dokumentierte Rede über die Karriere von George Marshall gehalten, dem ehemaligen Generalstabschef der amerikanischen Armee und ehemaligen Staatssekretär. Diese Rede, die eine einzige Anklage war, wurde im selben Jahr von dem Verlag Devin-Adair veröffentlicht.

Warum gerade Marshall? McCarthy legte ihm folgendes zur Last: er beeilte sich während des zweiten Weltkrieges eine zweite Front zu eröffnen, um die Sowjets von dem deutschen Unternehmen zu entlasten, obwohl die Vereinigten Staaten noch nicht voll einsatzbereit waren; er setzte sich für die Erreichung Osteuropas durch die Sowjets vor den Alliierten ein; er setzte sich für die Besänftigung der Sowjets in Yalta und Teheran ein; er ließ die rote Armee Berlin und Prag erobern; er ist für die Anti-Tschang-Kai-Chek-Politik verantwortlich, die schon 1943 von Washington ausgearbeitet wurde; er hat Truman unter Druck gesetzt, die Politik des "lend-lease" auch auf die Sowjets anzuwenden; er hat den Rapport Wedemeyer betreffend China unter den Tisch fallen lassen; er hat vorgeschlagen, Tschang Kai-Chek jede Hilfe zu entziehen; und als diese Hilfe trotzdem weiter geleistet wurde, hat er alles getan um sie zu sabotieren; er ist derjenige, der den 38. Breitegrad als Demarkationslinie in Korea festsetzte; er hat es abgelehnt, den Krieg gegen Nord-Korea weiter zu führen; er hat einen europäischen Sicherheitspakt vorgeschlagen, nach dem Deutschland, Spanien, Griechenland und die Türkei von diesem Pakt ausgeschlossen werden sollten. »Es handelt sich hier nicht um Inkompetenz«, sagte McCarthy im wesentlichen. »Wenn Marshall nur ein Dummkopf gewesen wäre, wären durch das Gesetz der Wahrscheinlichkeit mindestens eine oder zwei seiner Entscheidungen den Interessen seines Landes günstig gewesen. Aber keine seiner Entscheidungen war günstig.«

Die Gesamtheit von McCarthys Kampf, der, das müssen wir unterstreichen, nur auf legalem Wege geführt wurde, zielte gegen die Politik von Roosevelt, gegen die Folgen dieser Politik und gegen jene, die diese Politik weiter betrieben. Wenn sich der Senator von Wisconsin auf einige langweilige Bußpredigten über den Kommunismus beschränkt und nur einen bedeutungslosen "fellow traveller" aus seinem Nest gestöbert hätte, wäre er als »Freiheitsheld« gesalbt worden. Aber er ist bis an die Wurzel der Dinge gegangen; er stieß die Betrüger hin und her, er stieß die Legenden um und er brachte die Verschwörer zum Zittern. Das konnte man ihm nicht verzeihen. Und als er starb, schrieb Charles Coulter in seiner Zeitung: »Meiner Meinung nach war McCarthy ein ehrlicher Mensch, gestählt in seiner Überzeugung, gestählt in seiner Liebe zu Amerika und zu den amerikanischen Institutionen, unbarmherzig in seinem Kampf gegen die inneren Feinde Amerikas. Er war irischer Abstammung, Katholik, seit seiner Jugend zum Verfechter der gerechten Sachen erzogen . . .; daß er in seinem Zorn manchmal brutal war und in dem von ihm geführten Kampfe zum Schutze Amerikas keinen Pardon kannte, ist gewiß. Das aber bezeugt nur seine Rechtschaffenheit.«

Achtung! Deutsche Studenten!

Für diejenigen, die der französischen Sprache kundig sind, empfehlen wir

«CAHIERS UNIVERSITAIRES»

die führende französische Studentenzeitschrift.

Verwaltung und Redaktion:
36, rue Notre Dame de Nazareth
PARIS (3-e)

Presse-Ausstellung der Exiljournalisten

Unter der Schirmherrschaft des Bayerischen Staatsministers für Arbeit und Soziale Fürsorge, Herrn Paul Strenkert, veranstaltete der **„Verband der Freien Presse"**, in Zusammenarbeit mit der **Internationalen Föderation der Freien Journalisten** (London) und unter der Mitwirkung des **Hauses der Begegnung**, vom 26. Juni bis 19. Juli 1963 eine Presse-Ausstellung in den Räumen der Pädagogischen Arbeitsstäte, München 22, Herrnstraße 19.

Diese Presse-Ausstellung, die in Anwesenheit des Herrn Staatsministers Paul Strenkert und zahlreicher Gäste feierlich eröffnet wurde, war sehr gut besucht und wurde von den deutschen Zeitungen und dem Rundfunk in lobender Weise kommentiert.

Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft in Nijmegen

Vom 6. bis 12. September 1963 findet in der Aula der Universität Nijmegen, Holland, der Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft statt. Das diesjährige Thema lautet: **„Originalität und Anleihe."** Es werden 39 Referate gehalten. Der holländische Forscher G. De Smet (Nijmegen), wird über die **Herkunft der Siebenbürger Sachsen** sprechen.

»DAS JUNGE EUROPA« NACH SANTIAGO DE COMPOSTELA

Kameraden und Freunde in ganz Europa!

Unser großes, gemeinsames Vaterland ist vor allem eine kulturelle Einheit, die wir erleben und kennenlernen müssen, damit morgen Wirklichkeit werde, was unsere Begeisterung heute ersehnt.

Hier in diesen trutzigen Gefilden unseres Europas gibt es einen alten Pfad, der von den Sternen gewiesen wird. Er wurde schon vor vielen Jahrhunderten von den vom Glauben beschwerten Sandalen unserer Vorfahren ausgetreten. Es ist ein Pfad, der in irgendwelchem Winkel Europas beginnt — dort wo Du lebst, beginnt er ebenfalls —, um in einem anderen naturschönen Winkel Nordspaniens zu enden: in dem immergrünen und verheißungsvollen, frohen Galizien. Dort hält im Schrein einer romanischen Kathedrale, die aus Stein wie auch aus der Liebe und dem Glauben aller Europäer errichtet wurde, der Apostel Santiago (Jakobus) mit seinem wallenden Bart den letzten Schlaf und erwartet unseren Besuch; den Besuch der Jugend, die von Europa beseelt ist. Die Dichtung besingt den Apostel als Helfer der Christenheit, der das offene Feld und den Kampf liebt; sein ganzes Wesen tritt uns als Sinnbild der Einheit entgegen.

Diesen Sommer, wenn die Ernte die Scheuern zu füllen beginnt, ziehen wir von Burgos, der Vaterstadt des Cid und ob ihrer Gastlichkeit berühmt, nach Santiago. Pilger wollen wir sein des jungen Geistes. Unsere Begeisterungssänge, die zugleich von nahenden Siegen und kommendem Glück künden, werden unseren Schritt auf dem unebenen Pfad beschwingen. Die Landschaft, die von denen, welche uns in unserem Vorhaben vorangegangen sind, mit solch lebendiger Erwartung erlebt wurde, wird durch unser Singen zu neuem Leben erweckt. Burgruinen, gastliche Zufluchtsstätten der Pilger, kleine in romanischer Schlichtheit errichtete Klausen mit hellem Glöckchen, Herbergen mit schmackhaftem Käse und gutem Wein, sich in tausendjährige Brücken einfädelnde Flüsse, kristallklares Wasser im Schatten ausladender Weiden, in dem die Pilger ihre müden Füße erfrischen, und Rast im Halbdunkel und in der Stille der schönsten europäischen Kathedralen: Burgos, Leon und Santiago de Compostela.

Es handelt sich hier nicht um eine neue touristische Reiseroute, sondern vielmehr um ein Abenteuer, das unserem inneren, jugendlichen Drang entspringt. Wir folgen der heischenden Notwendigkeit, Europa kennenzulernen, um dadurch zu uns selbst zu finden. Es eröffnen sich hierbei neue Horizonte und Perspektiven, wie wir auch neue Freunde finden. Es ist ein weiterer Schritt zur Gemeinsamkeit und zum Verstehen unter den europäischen Menschen. So wird der europäischste aller Wege wiedergeboren, die alle zusammen uns einigen, da sie zu unserem gemeinsamen kulturellen Erbe gehören.

Hier wird uns eine Fahrt geboten, deren Erlebnis unvergeßlich bleiben wird. Um sie in die Tat umzusetzen, benötigen wir die unerläßliche Begeisterung und die Mitarbeit aller Jungen Europas.

Für den Schriftwechsel (Anregungen, Auskunft, Anmeldungen usw.) gilt folgende Anschrift:

Peregrinación Europea
a Santiago de Compostela
Mayor, 1 · Estudio, 1 · MADRID-13 (España)
Boîte Postale 9 · Chaussée de Charleroi 33
Bruxelles 6 · Belgique

ACHTUNG!

Wir haben ein neues Bankkonto:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277

Unsere Abonnenten und Freunde werden gebeten, von den beiliegenden Zahlkarten Gebrauch zu machen.

Nur mit der Hilfsbereitschaft aller ihrer Leser kann unsere Zeitung den Kampf für eine Sache, die auch die Sache der Deutschen ist, unerschrocken weiterführen.

Helft uns!

„VOLKSJUSTIZ"

In Bukarest, Calea Victoriei 32—34, gibt es ein sogenanntes „Kindergeschäft", das auch Uhren verkauft. Vor kurzem stellte die Leitung des Geschäftes fest, daß **zwei Uhren** verschwunden waren. Als Dieb wurde angeblich ein gewisser Nicolae Dima ermittelt. Dima kam vor das „Volksgericht" des Rayons „30. Dezember". Das Urteil ließ nicht lange auf sich warten und lautete: **10 Jahre Zuchthaus und Konfiszierung des gesamten Vermögens.**

Helmut Sündermann
POTSDAM 1945
Ein kritischer Bericht. Mit den Protokollen der 13 Sitzungen, in denen über Deutschland und Osteuropa entschieden wurde.
436 Seiten, 4 Bildtafeln, 3 Kartenskizzen
DRUFFEL-VERLAG
813 Leoni am Starnberger See

Abschied von der rumänischen Flotte (Sommer 1944). Konteradmiral Kurt Weyher (damals Kapitän z. S.) beim Abschreiten der Front in Constantza; links der rumänische Konteradmiral Horia Macellariu.

Franco-rumänische Beziehungen

Nicht einmal als Mendés-France Premierminister war, waren die Beziehungen zwischen Frankreich und der rumänischen Volksrepublik so eng wie heute.

Fast jede Woche besucht eine französische Delegation Rumänien und die „Koppelung" von Ortschaften beider Länder nimmt kein Ende. Es gibt kaum einen kommunistischen Bürgermeister der Randgemeinden von Paris, der im Laufe dieses Jahres nicht in Rumänien war und dort überall feierlich empfangen wurde.

Anfang Juni 1963 traf in Bukarest, auf Einladung des ZK. der RAP. (Rumänische Arbeiterpartei), eine Gruppe von **Aktivistinnen der KP. Frankreichs** ein, geführt von **Juliette Dubois,** Mitglied des ZK. der KP. Frankreichs. Die Aktivistinnen statten Rumänien einen Besuch „zum Studium der Erfahrungen der rumänischen, kommunistischen Organisationen" ab.

Auf der anderen Seite bemüht sich das offizielle Frankreich ebenfalls, die Freundschaftsbeziehungen zu festigen, durch: Ehrungen von rumänischen Künstlern und Wissenschaftlern, durch parlamentarische Delegationen die nach Rumänien reisen, durch immer häufigere, von Rundfunk und Fernsehen übertragene „rumänische Programme".

Am 29. Juni 1963 gab das Büro der Parlamentsgruppe des französischen Senats für „Freundschaftsbeziehungen zwischen Frankreich und Rumänien", im Gebäude des französischen Senats in Paris, einen Empfang zu Ehren des rumänischen, kommunistischen Gesandten in Paris, **Dr. Victor Dimitriu.** An diesem Empfang nahmen teil: der Vorsitzende der Gruppe, Jean-Louis Vigier, Stellvertretender Senatsvorsitzender Jazeau-Marigne, **Vertreter des Außenministeriums,** Senatoren, Abgeordnete der Parlamentsgruppe für Freundschaftsbeziehungen Frankreich-Rumänien, Journalisten usw.

Bei diesem Anlaß überreichte Jean-Louis Vigier dem Gesandten der rumänischen Volksrepublik **eine Medaille des französischen Senats,** wobei er darauf hinwies, daß die Parlamentsgruppe des französischen Senats auch künftighin Bemühungen „zur Festigung des guten Einvernehmens zwischen den beiden Ländern entfalten wird." Dr. Victor Dimitriu antwortete selbstverständlich im selben Geiste.

Dieser Dr. Victor Dimitriu, Sproß einer gut bürgerlichen Familie in Iassy, ist wahrscheinlich das beste Pferd im Stalle des Bukarester Außenministeriums. Es ist kein Zufall, daß gerade er nach Paris geschickt wurde, wo er in kürzester Zeit sehr viel für die kommunistischen Machthaber, denen er ergebenst dient, erreichte.

Hier einige Beispiele:

Am 10., 11. und 12. Mai 1963 sollte in Paris die Studientagung der rumänischen königlichen Stiftung „Carol I." stattfinden. Alles war vorbereitet und die Leitung der Stiftung verschickte bereits die Einladungen und das Programm der geplanten Tagung an verschiedene rumänische Exilintellektuelle. Am 23. April wurde die Tagung jedoch abgeblasen. Warum? Weil sich eine Anzahl von französischen Professoren, **auf Anweisung höherer Dienststellen,** als für die Tagung nicht mehr „verfügbar" abmeldeten. Außerdem wurde den rumänischen Veranstaltern empfohlen, die Tagung auf unbestimmte Zeit (ad calendas graecas) zu verschieben.

Am selben 10. Mai, dem Unabhängigkeitstage Rumäniens, der von den rumänischen Kommunisten nicht mehr gefeiert wird, sollte in Paris eine Feierstunde stattfinden. Veranstalter war dieselbe königliche Stiftung „Carol I." Die Veranstaltung fand tatsächlich statt, doch in Form eines Literarischen Abends, mit selektem Publikum und harmlosen Ansprachen. Es wurde mit keinem einzigen Worte angedeutet, daß an diesem Tage, im Jahre 1877, Rumänien seine Unabhängigkeit erklärte und daß diese Unabhängigkeit auch erkämpft wurde.

Mit anderen Worten, es ist dem rumänischen, kommunistischen Gesandten in Paris, mit Unterstützung der „Parlamentsgruppe für Freundschaftsbeziehungen Frankreich-Rumänien" und anderen **höheren Dienststellen,** gelungen, die starke rumänische Exilgruppe in Paris vollkommen zu neutralisieren und in eine Art philosophisch-literarische Gesellschaft zu verwandeln.

Leider müssen wir hinzufügen, daß auch **anderswo** derartige Bestrebungen zu verzeichnen sind, im Geiste der „friedlichen Koexistenz" und im Geiste eines neuen Yalta, das sorgfältig vorbereitet wird.

Die Gebirgsjäger am Hohen Brendten

Auf dem Hohen Brendten, einer über dem bekannten Geigenbauerdorf Mittenwald aufragenden Bergkuppe, erhebt sich an der höchsten Stelle das Ehrenmal der Gebirgstruppe, das von dem Kameradenkreis der Gebirgstruppe geschaffen und zu Pfingsten 1957 eingeweiht wurde.

An dieser geheiligten Stätte, die heute von den jungen Soldaten der 1. Gebirgsdivision liebevoll betreut wird, versammelten sich zu Pfingsten über 15.000 Menschen, um die Gefallenen der Gebirgstruppe zu ehren. Es waren ehemalige Soldaten aus allen Gebieten der Bundesrepublik, aus Österreich und Südtirol, Gäste und auffallend viel Jugend.

Vor dem Denkmal war ein Wiesenstreifen freigehalten worden, auf dem ein Feldaltar aufgebaut war. Unmittelbar vor den beiden Denkmalpfeilern standen Posten der Bundeswehr unter Gewehr, neben ihnen Altkaiserjäger in ihrer hellblauen Friedensuniform. Zur Linken hatten das Musikkorps der 1. Gebirgsdivision, die auch die Ehrenkompanie stellte, und die Marlinger Musikkapelle, zur Rechten viele Fahnenabordnungen, Aufstellung genommen. Auf der Ehrentribüne sah man hohe Offiziere der alten Wehrmacht und der neuen Bundeswehr, aber auch zahlreiche Schwerkriegsversehrte.

Die Kundgebung wurde durch den Landeshauptmann von Südtirol, Dr. Silvius Magnano, der als Leutnant im Verbande der 3. Gebirgsdivision schwer verwundet wurde, eröffnet.

Es folgte die Feldmesse mit Ansprachen von Kreisdekan Oberkirchenrat Dr. Schmied und Weihbischof Dr. Neuhäusler.

Dann ergriff der 1. Vorsitzende des Kameradenkreises der Gebirgstruppe, General a. D. Rudolf Konrad, das Wort. Er sagte u. a.

„So bedeutsam Organisation, Rüstung, Ausbildung, für eine Armee sind, die entscheidenden Werte liegen in

der Kraft der Vaterlandsliebe,
der Tapferkeit,
der Frömmigkeit,
der Opferbereitschaft für die Gemeinschaft,
der Ritterlichkeit gegenüber dem Freunde und dem wehrlosen Volke.

Für eine Armee gibt es nur die Gnade der ewigen Werte. In ihnen ruht ihre Kraft.

Nur Toren können von der Gnade des Nullpunktes sprechen.

Unantastbar und unwandelbar sei unser Soldatentum, erhöht in dem Wort:

Niemand hat größere Liebe, denn daß er sein Leben läßt für seine Freunde."

Anschließend rief General Konrad die Kranzgeleite in nachstehender Reihenfolge auf: Kranzgeleit des Feldmarschalls List, des Bundesverteidigungsministeriums, des Befehlshabers der 1. Gebirgsdivision, der französischen Alpenjäger (Abgeordneter Edmond Borocco, der mit einer fünfzigköpfigen französischen Frontkämpferabordnung erschienen war), der rumänischen Frontkämpfer (Dr. Ion V. Emilian und RA. Gheorghe Gudi), der ungarischen Frontkämpfer (General Andreas Zako und zwei weitere ehemalige ungarische Offiziere), des Deutschen Alpenkorps, der 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10. und 11. Gebirgsdivision, der 1. Skijäger-Division, der Hochgebirgsjäger, der Korps- und Armeegruppen, der Sonderverbände und der Schulen, der 6. Gebirgsdivision „Nord" der Waffen-SS, des Gebirgspolizei-Rgt. 18, der Reservisten der deutschen Bundeswehr und schließlich das Kranzgeleit der Südtiroler Soldaten der Berge. Sechs Männer in den Trachten der Südtiroler Talschaften setzten sich in Bewegung und trugen einen 85 kg schweren, aus 300 Edelweißsternen und ungezählten Enzian- und Alpenrosenblüten gebundenen Kranz heran, bei weitem der schönste aller Kränze. Bei jeder einzelnen Kranzniederlegung wurde ein Artilleriesalutschuß abgegeben.

Anläßlich dieser einmaligen und unvergeßlichen Totenehrung, wurden an folgende Fahnenabordnungen Fahnenbänder verliehen: Kameradschaft der ehemaligen Kaiserjäger Innsbruck, Kameradschaft vom Edelweiß Innsbruck, Ortskameradschaft der ehemaligen Gebirgstruppe Bruneck, Kaufbeuren, Günzburg, Memmingen, Sonthofen, Ottobeuren und Burgau-Schwaben, Kriegerbund Imst/Tirol, Veteranen- und Kriegerbund Mittenwald, Gebirgsschützenkompanie Mittenwald, Kameradschaftsbund der ehem. 1. Jäger, Schützenkompanie Marling, Meran, Bozen und Meran-Obermais, französische Frontkämpfer Colmar und Kameradschaft des französischen Alpenjäger Bataillons 31.

Rumänen am Kuban (Sommer 1943)

Vereinigung „Echanges Franco-Allemands"

Unter diesem Namen wurde in Paris eine Vereinigung gegründet, deren „Austausch" allerdings die sogenannte „DDR" betrifft.

Vorsitzender der «Echanges Franco-Allemands» ist Prof. Dr. med. Henri **Laugier,** der in der ersten gaullistischen Regierung (1944/45) die Kulturabteilung im französischen Auswärtigen Amt leitete, Mitarbeiter der von Mendés-France patronierten Zeitschrift «Les Cahiers de la Republique» und von 1946 bis 1951 stellvertretender Generalsekretär der UNO war und der heute Mitarbeiter von «Express» ist. Laugier ist auch Mitbegründer der P. S. U.

Vorstandsmitglieder der Vereinigung sind u. a.: Pierre **Abraham,** Literaturkritiker, Direktor mehrerer eingegangener kommunistischer und kryptokommunistischer Zeitschriften (eingegangen an Lesermangel) und Mitglied des Exekutivausschusses des „Antifaschistischen Wachsamkeits-Komitees der Intellektuellen"; André **Blumel,** ehemaliger persönlicher Referent von Leon Blum und von Charles De Gaulle, Gründer der M. R. A. P. (Mouvement contre le Racisme et l'Antisémitisme) und Präsident der zionistischen Organisation Frankreichs; Prof. Dr. Georges **Castellan,** Verfasser des Buches «DDR — l'Allemagne de l'Est»; Jacques **Denis,** früher Generalsekretär der kommunistischen Jugendorganisation; Prof. Dr. André **Houriou,** führende Persönlichkeit der „Liga für Menschenrechte", Mitbegründer und Mitglied des Exekutivausschusses der linkssozialistischen Partei P. S. U.; Livio **Mascarello,** Sekretär des von den Kommunisten kontrollierten Gewerkschaftsbundes C. G. T. und RA. René William **Thorp,** dessen Name in allen linksgerichteten Organisationen auftaucht.

Die Vereinigung gibt auch die Zeitschrift «Rencontres franco-allemandes» heraus.

Politische Häftlinge auch in Arad

Direktor für das gesamte Gefängniswesen in Arad ist ein gewisser **Vasile Trambitzaşu,** der sich früher als Leiter des Gefängnisses von Fogarasch durch besondere Grausamkeit auszeichnete.

Außer „Kriminellen", die eigentlich für sogenannte Wirtschaftssabotage verurteilt wurden, befinden sich in Arad 700 bis 800 politische Häftlinge, meist Bauern, die in den Rayons Bozovici, Moldova Noua, Oravitza, Reschitza und Caransebesch beheimatet waren.

Ursprünglich waren unter den politischen Häftlingen auch Frauen, und zwar die Frauen der Bauern, die sich der Kollektivierung widersetzt hatten und in regelrechte Gefechte mit der Miliz und den Truppen des Staatssicherheitsdienstes verwickelt waren. Die Frauen wurden jetzt von ihren Männern getrennt und befinden sich zusammen mit „Kriminellen" in der ehemaligen Kavallerie-Kaserne (Roschiori-Rgt. 1) von Arad-Gai. Manche dieser Frauen haben im Gefängnis entbunden und durften die Kinder in ihren Zellen behalten.

UNGARISCHER SCHRIFTSTELLER IN DIE RUMÄNISCHE KP. AUFGENOMMEN

Unter den Intellektuellen der ungarischen Minderheit, die in der letzten Zeit in die rumänische KP. aufgenommen wurden, befindet sich auch der bekannte Schriftsteller **Ferenc Szemlér,** 57, Sohn des ehemaligen Direktors des ungarischen, röm.-kath. Gymnasiums in Kronstadt. Szemlér studierte in Bukarest Rechtswissenschaft und war schon als Student literarisch tätig. Seit mehreren Jahren ist Ferenc Szemlér Vorstandsmitglied des volksrepublikanischen Schriftstellerbundes.

POLIZEIARTILLERIE IN RUMÄNIEN

Alle Polizeikräfte in Rumänien sind der sogenannten Generaldirektion der Miliz unterstellt, die über ihren eigenen Generalstab verfügt. Eine besondere Aufgabe hat die **Direktion der Wehrmiliz,** die den Oberbefehl über alle Einheiten der Bereitschaftspolizei ausübt. Interessanterweise verfügt die Wehrmiliz über ziemlich starke Kavallerie-Einheiten (Militzia calare) und über eine beträchtliche Zahl von Artillerie-Batterien. Im allgemeinen hat jede administrative Region eine Eskadron Miliz-Kavallerie, 1 Batterie Feldartillerie und 1 Batterie Panzerabwehrkanonen. Die Stadt Bukarest hat jedoch mehr Miliz-Artillerie, so daß die Polizei in Rumänien im ganzen, im „Notfall", 18 Eskadronen Miliz-Kavallerie und 42 Batterien Miliz-Artillerie einsetzen kann.

POUR LA LIBÉRATION

(Suite de la 5-e page)

peuples et les forces révolutionnaires européennes;

et **réaffirme** la volonté du Nouvel Ordre Européen

— de donner à l'Allemagne des frontières lui assurant l'espace vital auquel elle a droit;
— de libérer les peuples d'Europe orientale du joug communiste;
— de continuer la lutte à la fois anticommuniste et anticapitaliste.